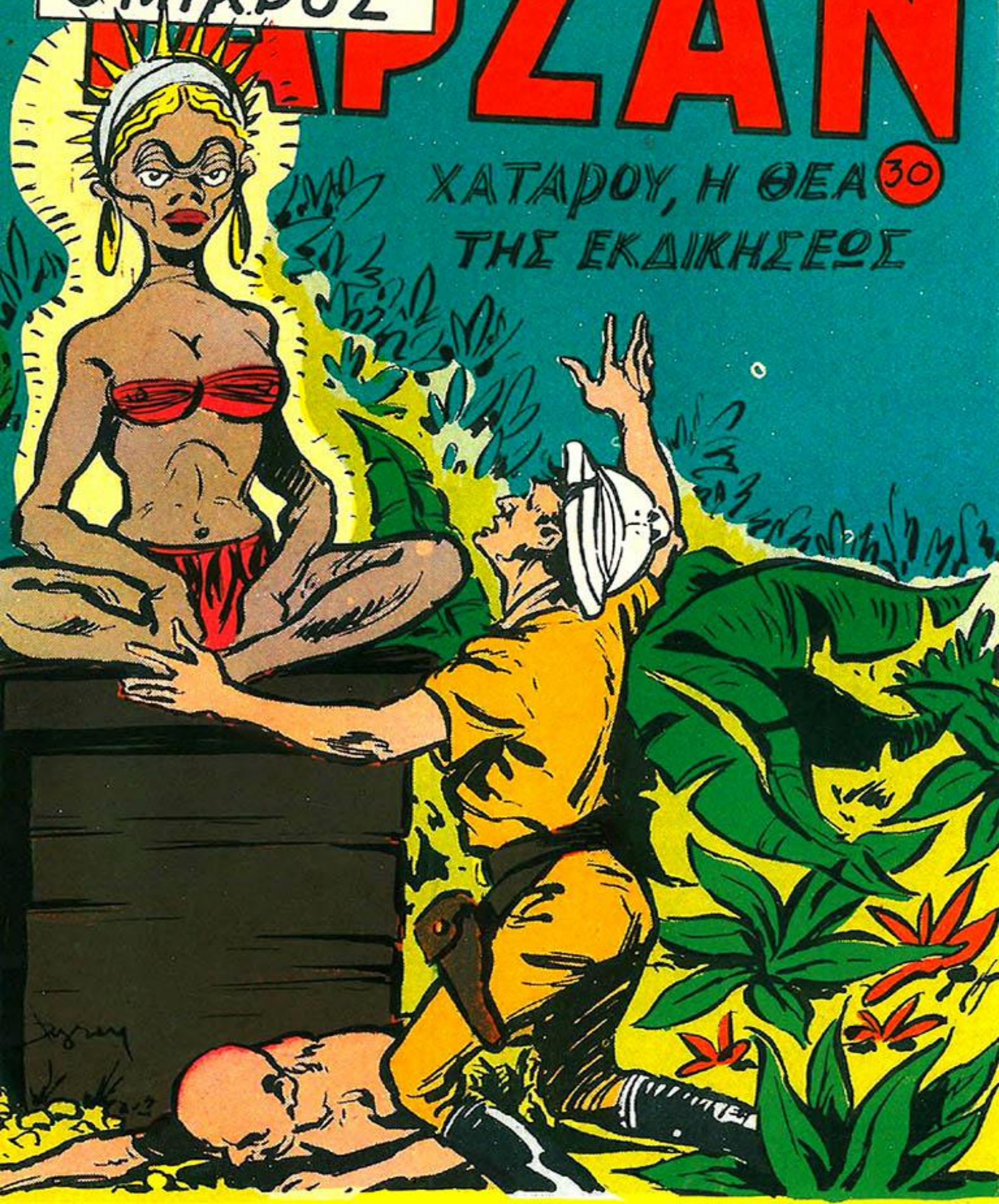

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΙΚΛΑΣ

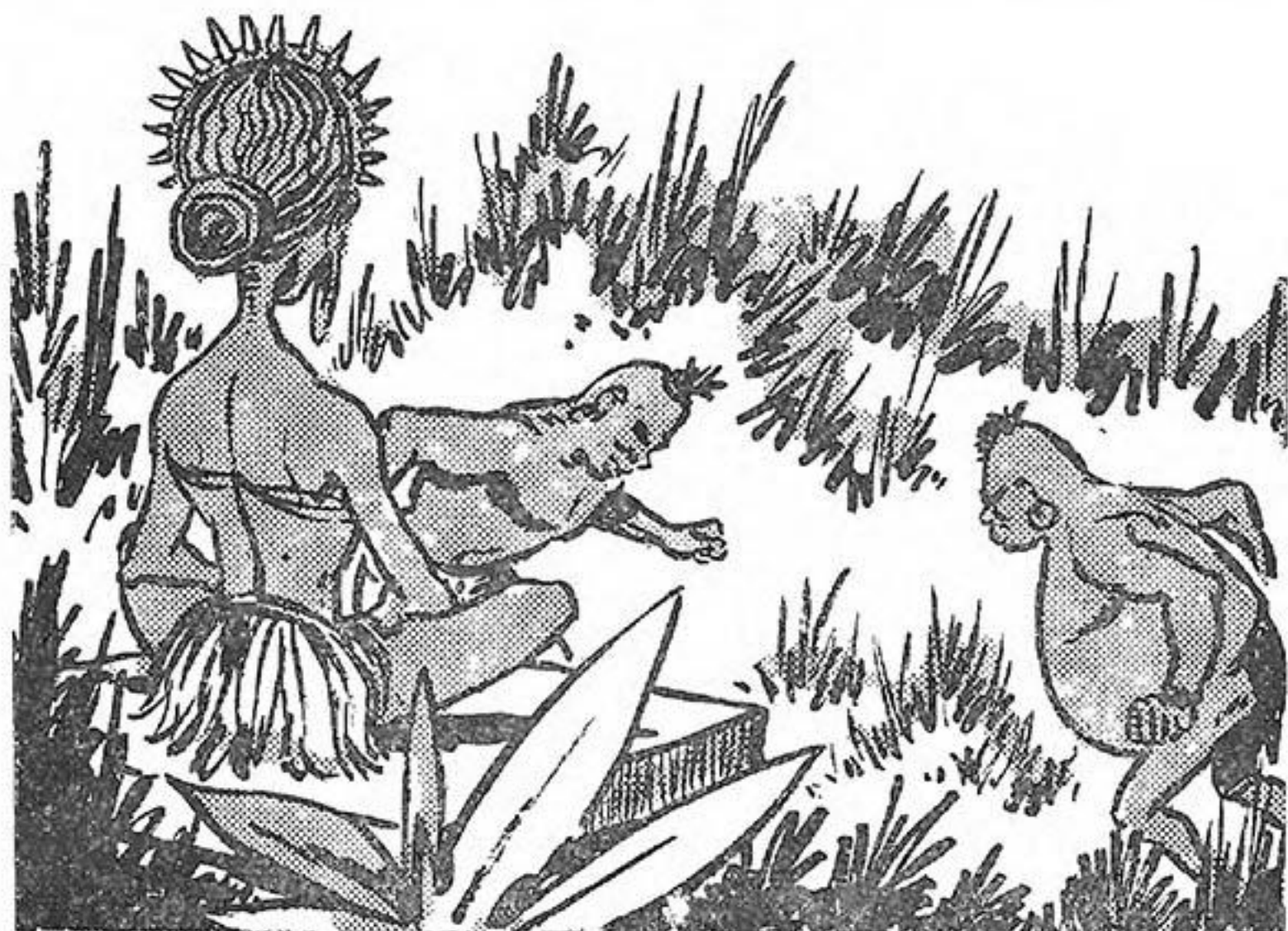
ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΧΑΤΑΡΟΥ, Η ΘΕΑ ³⁰
ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

ΧΑΤΑΡΟΥ, Η ΘΕΑ ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

Ε ΗΜΕΡΩΝΕΙ. Ένας λευκός κυνηγός τρέχει ανάμεσα στην ζούγκλα. Είναι πνιγμένος στον ιδρώτα, αλλά δεν σταματάει να ξεκουραστεί. Ξέρει πως, πίσω του, τον κυνηγούν και αν τον προλάβουν θα γεμίσουν το κορμί του σφαίρες. Τον κυνηγούν άλλοι λευκοί. Τους πρόδωσε και όρκίστηκαν να τον σκοτώσουν. Μά τον Φράνκ, έτσι τον λένε τον προδότη που τρέχει λαχανιάζοντας, δεν τον νοιάζει για την προδοσία του. Τον νοιάζει να προλάβει...

Στη σκέψη αυτή παίρνει καινούργιες δυνάμεις και τα πόδια του λές και απόχτησαν φτερά. Κάπου πίσω του, πολύ μακριά ακόμη, ακούγεται ένας πυροβολισμός.

— Βλάκες!, λέει μέσα του ο Φράνκ, σάς ξέφυγα! Χάσατε τα ίχνη μου και πυροβολείτε στον άέρα για να φοβηθώ! Σας την έσκασα μια χαρά και θα φτάσω πρώτος στη θεά Χαταρού! Τα διαμάντια που στολίζουν τα μάτια της και το χρυσό στέμμα της θα γίνουν δικά μου! Όταν φθάσετε έσείς δεν θα βρήτε τίπο

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

τε! 'Εγὼ στὸ μεταξύ θὰ ἔχω φύγει μακριὰ μὲ τὸ θησαυρό μου, θὰ γυρίσω στὴν 'Αγγλία καὶ θὰ γίνω πάμπλουτος!

Λαχανιάζει ἀφάνταστα, τὰ μάτια του θαιμπώνουν, γιὰ μιὰ στιγμή φοβάται πὼς θὰ λιποθυμήσῃ μὰ δὲν σταματάει τὸ ξέφρενο τρέξιμό του. Κάπου κοντὰ ἀντηχεῖ ἓνας καινούργιος πυροβολισμὸς καὶ τὸν κάνει νὰ σφίξῃ τὰ δόντια του.

— 'Ηλίθιοι! ,φωνάζει, ἐνῶ τὰ μάτια του παίρνουν μιὰ λάμψη τρελλοῦ. Τὸ πουλάκι πέταξε πιά καὶ δὲν τὸ φτάνουν οὔτε οἱ σφαῖρες σας! Θὰ χρειαστῶ τὸ πολὺ πέντε λεπτά γιὰ νὰ βγάλω τὰ διαμάντια καὶ τὸ στέμμα. Ἔπρεπε νὰ μὲ φυλάτε πρὶν σᾶς φύγω, ἡλίθιοι! Τώρα πιά εἶναι ἀργά, γιὰ σᾶς. Θὰ γυρίσετε πιὸ φτωχοὶ στὴν 'Αγγλία ἀπ' ὅτι ἦρθατε. Μὰ δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω οὔτε νὰ γυρίσετε! Θὰ σᾶς στήσω παγίδα καὶ θὰ σᾶς σκοτώσω ὅλους!

Ἡ ἰδέα αὐτὴ τοῦ ἀρέσει καὶ χαιμογελάει. Ξαφνικά, σταματάει τὸ τρέξιμό του σ' ἓνα ξέφωτο ποὺ ἀνοίγεται μπροστά του, διακρίνει ἓνα πέτρινο βάθρο ὅπου πάνω του εἶναι στημένο ἓνα ἄγαλμα.

— Χαταροῦ!, βγαίνει μιὰ στριγγιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ λαρύγγι του. Εἶσαι ἡ θεὰ Χαταροῦ!

Μὲ βήματα ποὺ τρεκλίζουν προχωρεῖ ἀκόμη λίγο καὶ φθάνει κοντά της. Μένει τότε κατάπληκτος γιὰ τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρούζει. Τὰ μάτια τῆς θεᾶς Χαταροῦ εἶναι δυὸ πελώ-

ρια μαύρα διαμάντια καὶ τὸ στέμμα στὸ κεφάλι τῆς λαμτροκοπᾷ καὶ βγάζει χίλιες ἀνταύγειες στὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

— Χαταροῦ!, ψελίζει τώρα σὰν τρελλὸς ὁ λευκός, θὰ μὲ κάνῃς πλούσιο! Τὰ δυὸ διαμαντένια μάτια σου ἀξίζουν ἑκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια. Τὸ στέμμα σου θὰ μοῦ γεμίσῃ τὶς τσέπες λεφτά, θὰ ἀγοράσω σπίτια, αὐτοκίνητα θὰ κάνω ταξίδια, θὰ εἶμαι εὐτυχισμένος!

Γελάει παράξενα λὲς κι' ἔχει τρελλαθῇ. Κυττάζει σὰν μαγνητισμένος τὸ πρόσωπο τῆς θεᾶς Χαταροῦ ποὺ ἔχει στήσει ἐκεῖ μιὰ φυλὴ μαύρων πρὶν δεκάδες χρόνια καὶ σὲ μιὰ στιγμή ἀποφασίζει νὰ σηκώσῃ τὸ πόδι του γιὰ ν' ἀνέβῃ στὸ βάθρο.

Ξαφνικά, ἓνα μεγάλο σταχτὸν φίδι πετιέται ἀπὸ τὴ βάση τοῦ βάθρου καὶ τυλίγεται στὸ πόδι του. Ὁ Φρόνκ ἀφήνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἓνα οὐρλιαχτὸ τρόμου καὶ τὴν ἐπόμενη στιγμή βροῖσκεται πεσμένος κάτω, ἀνάσκελα. Τὸ φίδι τυλίγεται καὶ στὰ δυὸ του πόδια καὶ τὸ κεφάλι του ζητάει νὰ πλησιάσῃ στὸ πρόσωπό του.

Ὁ Φρόνκ, ἀνακτώντας ὅλο τελα τὴν χιαμένη ψυχραιμία του, ἀσπάζει γεοὰ μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι τὸ λαιμὸ τοῦ φιδιοῦ καὶ μὲ τὸ δεξιὸ προσπαθεῖ νὰ βγάλῃ τὸ πιστόλι. Εὐτυχῶς τὸ κατορθώνει εὐκόλα, στρέφει τὴν κάννη, τὴν ἀκουμπᾷ στὸ χοντρὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ

καὶ πατάει τὴ σκανδάλη.

Ἕνας πνιχτὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ, τὸ κεφάλι τοῦ ἔρπετοῦ συντρίβεται καὶ ὁ Φράνκ κατορθώνει νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ξεμπλέξῃ τὰ πόδια του ἀπὸ τὸ χοντρὸ καὶ νεκρὸ τώρα φίδι.

— Διάβολε!, σκέφτεται ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ πυροβολισμὸς μου θὰ ὀδηγήσῃ τοὺς ἄλλους ἐδῶ! Πρέπει νὰ κάνω γρήγορα πρὶν μὲ προλάβουν.

Καὶ μ' ἓνα πήδημα, ἀνεβαίνει στὸ βόθρο. Βγάζει ἀπὸ τὴν πέτσινη ζώνη του ἓνα μαχαίρι καὶ τὸ πλησιάζει πρὸς τὸ πρόσωπο τῆς θεᾶς. Μ' αὐτὸ τὸ μαχαίρι θὰ μπορέσῃ νὰ ξεκολλήσῃ τὸ στέμμα καὶ τὰ δυό της μάτια.

Τὸ στόμα του ἔχει ἀνοίξει σὲ ἓνα ἀπαίσιο γέλιο.

— Ἡ στιγμή νὰ γίνω πλούσιος, ἔφθασε!, λέει καὶ ἡ αἷχμή τοῦ μαχαίριου του ἀκουμπάει στὸ δεξιὸ μάτι τῆς θεᾶς.

Ξαφνικά, σὰ νὰ τὸν χτύπησε κεραυνός, ὁ προδότης Φράνκ ἀφήνει νὰ τοῦ πέσῃ τὸ μαχαίρι, βγάζει μιὰ ἀναρθηρὴ κραυγὴ καὶ πέφτει μονοκόμματος, μ' ἓνα βαρὺ γδοῦπο στὴ γῆ. Τὸ στόμα του γεμίζει πνιχτὸ ἀφρὸ καὶ τὰ μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα, μὲ μιὰ ἐκφρασι φρίκης.

— Χαταροῦ!... ψιθυρίζει, μὲ ...ἐκδικήθηκες...

Ὑστερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια μένει ἀκίνητος, νεκρός. Ἡ οὐρὰ τοῦ σκοτωμένου φιδιοῦ, δίπλα του, κάνει ἀκόμη μερικές σπασμωδικές κινήσεις, μὰ τὸ σῶμα τοῦ προδότη δὲν

πρόκειται νὰ κινηθῇ ποτέ του.

Η ΘΕΑ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

ΤΡΕΙΣ λευκοὶ κυνηγοὶ τρέχουν λαχανιάζοντας στὴ ζούγκλα. Σὲ μιὰ στιγμή σταματοῦν καὶ κυττάζονται κατάματα.

— Δὲν πρόκειται νὰ τὸν προλάβουμε!, λέει ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς. Ὁ Φράνκ πήρε μαζί του τὸ χάρτη καὶ θὰ βρῇ γρήγορα τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς Χαταροῦ. Ἐμεῖς δὲν ξέρουμε τὸ δρόμο καὶ θὰ χαθούμε.

— Ὁ ἄθλιος!, γρυλλίζει ὁ δεύτερος, δὲν πρόκειται νὰ γλυτώσῃ τὸ θάνατο. Ἄν προλάβῃ καὶ μᾶς πάρῃ τὸ στέμμα καὶ τὰ μάτια τῆς θεᾶς, θὰ τὸν κυνηγήσω ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου γιὰ νὰ τοῦ τὰ πάρω πίσω ἢ νὰ τὸν ἐκδικηθῶ μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κρανίον του.

— Εἶναι συχαιμερὸς προδότης! λέει ὁ τρίτος. Τοῦ ἀξίζει ὁ πιὸ φρικτὸς θάνατος! Ἄν τὸν πιάσουμε στὰ χέρια μας θὰ τὸν βασανίσω τρία εἰκοσιτετράωρα ὥσπου νὰ τοῦ βγῇ ἡ ψυχὴ.

— Ναί, λέει ὁ πρῶτος, τοῦ ἀξίζει αὕτῃ ἡ τιμωρία γιατί πρόδωσε τὸν ὄρκον μας. Ἐκινήσαμε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία γιὰ νὰ ἔρθουμε ὡς ἐδῶ, νὰ ληστέψουμε τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς Χαταροῦ καὶ νὰ μοιραστοῦμε ὅ, τι θάπεφτε στὰ χέρια μας.

Ἐνῶ συζητοῦν, ἀντηχεῖ μιὰ πιστολιά.

— Ἐκεῖνος εἶναι!, πετάγεται ὁ δεύτερος. Φαίνεται πὼς τοῦ ἐπετέθηκε κανένα λιοντάρι

καὶ ἀναγκάστηκε νὰ πυροβολήσῃ. Τρέξτε νὰ τὸν προλάβουμε, δὲν ἔχει φύγει πολὺ μακριά.

Χωρὶς ἄλλη κουδέντα τὸ βθουν ἱστὰ πόδια, πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀντήχησε ὁ πυροβολισμός. Τὰ πρόσωπά τους σκίζονται ἀπὸ τὰ ἀγκάθια μερικῶν θάμνων μὰ δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τέτοια μικροπράγματα τώρα. Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ προλάβουν τὸν προδότη σύντροφό τους πρὶν τοὺς ἀρπάξῃ τὸ θησαυρὸ τῆς θεᾶς Χαταρού, ποὺ ξεκίχησαν ἀπὸ τὴν Ἀγγλία γιὰ νὰ τὸν ἀποκτήσουν.

Καθὼς τρέχουν κάπου δέκα λεπτά, ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς βάζει μιὰ ἐξαίλλη φωνή.

— Ἡ θεά!, φωνάζει. Κυττάξτε, ἡ θεά!

Πραγματικά, ἔχουν φθάσει στὸ ξέφωτο ὅπου βρίσκεται

Τρέχει χωρὶς νὰ σταματήσει οὔτε στιγμή γιὰ νὰ πάρῃ ἀνάσα

Ἐτοιμάζεται νὰ βγάλῃ τὸ διαμαντένιο μάτι τῆς θεᾶς.

τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς Χαταρού.

Τὰ τρία ζευγάρια μάτια καρφώνονται πάνω στὰ μάτια της καὶ προσπαθοῦν νὰ δοῦν ἂν βρίσκονται τὰ διαμάντια στὴ θέσι τους.

— Ἐκεῖ εἶναι!, λέει ὁ ἓνας μὲ ἐνθουσιασμό. Τὰ βλέπετε πῶς λάμπουν; Πῶς ἀστράφτει τὸ στέμμα της;

— Φαίνεται πῶς δὲν πρόλαβε νὰ ἔρθῃ ὁ προδότης, λέει ὁ ἄλλος.

— Ἐγὼ νομίζω, βγάζει τὸ συμπέρασμα ὁ τρίτος πῶς θὰ τὸν καταιβρόχθισε τὸ λιοντάρι ποὺ πυροβόλησε. Ὁ Φράνκ ἦταν πάντα δειλὸς καὶ κακὸς ἱστικοπευτής.

— Αἰωνία του ἡ μνήμη!, λέει ὁ πρῶτος καὶ μὲ μεγάλα βήματα προχωρεῖ ἀνυπόμονα πρὸς τὸ ἄγαλμα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι

δυὸ τὸν ἀκολουθοῦν ξοπίσω του.

Σὲ μιὰ στιγμή ὅμως, τὸν βλέπουν νὰ ὀπισθοχωρῇ καὶ νὰ πνίγῃ μιὰ κραυγὴ φρίκης.

— Ὁ Φράνκ!, λέει κυττάζοντας κάτω, στὴ θάσι τοῦ βάθρου τῆς θεᾶς. Ὁ Φράνκ νε κρός!

— Καὶ δίπλα του ἓνα νεκρὸ φίδι! λέει ἀνατριχιάζοντας ὁ δεύτερος. Ἔχει σπασμένο τὸ κεφάλι. Φαίνεται πὼς πρόλαβε νὰ δαγκώσῃ τὸν προδότη κι' ὕστερα ἐκεῖνος τὸ πυροβόλησε.

Ὁ τρίτος πλησιάζει, δίνει μιὰ κλωτσιὰ στὸν νεκρὸ σύντροφό του καὶ ξεσπάει σὲ γέλια.

— Ἐτρεξε νὰ μᾶς προλάβῃ ὁ προδότης!, λέει. Νά, λοιπόν, τὶ κέρδισε. Λυπᾶμαι μονάχα πὺ δὲν τὸν ἔβαλα ζωντανὸ στὰ χέρια μου!...

Ἀφήνει μιὰ πνιχτὴ κραυγὴ καὶ πέφτει πρὸς τὰ πίσω.

Ἡ κοιλιὰ τοῦ Μπαγιόκο θυμίζει ἵπποπόταμο.

— Παιδιά!, λέει ὁ πρῶτος, ἔχετε τὸ νοῦ σας ἀλόγυρα γιατί δὲν ξέρουμε τί γίνεται. Μπορεῖ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ πεταχτῇ κανένα ὅμοιο φίδι κανένα θηρίο ἢ καμμιά ἄγρια φυλὴ ἀπὸ τὴ γύρω ζούγκλα. Τὰ μάτια σας δεκατέσσερα, λοιπόν, ὥσπου νὰ ξεκολλήσω τὰ μάτια καὶ τὸ στέμμα.

— Σύμφωνοι!, τοῦ λένε οἱ ἄλλοι δυό. Κᾶνε γρήγορα μονάχα γιατί μᾶς τρελλαίνει ἡ ἀγωνία νὰ κρατήσουμε στὰ χέρια μας τὰ μάτια τῆς ποὺ λένε πὼς εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ τὰ πιὸ μεγάλα διαμάντια τῆς γῆς.

Ὁ πρῶτος, ποὺ τὸν λένε Μόρρις, πετάει τὸ πουκάμισό του, βγάζει τὴν κάσκα του καὶ φουχτώνοντας ἓνα μαχαίρι, πηδάει πάνω στὸ θάβρο.

— Παιδιά, λέει στοὺς ἄλ-

λους που με τὰ αὐτόματα στὰ χέρια κυττάζουν ὁλόγυρά τους μήπως ἀντικρύσουν κανέναν ὕπουλο ἐχθρό, λυπᾶμαι που θὰ τὴν τυφλώσω τὴν κακομοίρα τὴ θεὰ Χαταρού, μὰ τὶ νὰ γίνῃ... Ἰδὲν τῆς χρειάζονται δυὸ πελώρια διαμάντια γιὰ μάτια.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἀρχίζει νὰ γελάῃ. Μὰ, ἐντελῶς ξαφνικά, τὸ γέλιο του κόβεται στὴ μέση, ἀφήνει μιὰ κραυγὴ φρίκης καὶ σωριάζεται ἀνάσκελα στὴ γῆ!

Οἱ δυὸ σύντροφοί του τρέχουν ἀνήσυχοι καὶ τρομαγμένοι κοντὰ του!

— —Τὶ συμβαίνει, Μόρρις τὶ ἔπαθες; τὸν ρωτοῦν μὲ ἄγω νία.

Ὁ Μόρρις που τὸ πρόσωπό του ἔχει πάρει μιὰ ἀλλόκοτη σύσπασι, σηκώνει ἀργὰ τὸ χέρι του καὶ τοὺς δείχνει τὴ θεά.

— Μή... μή, τραυλίζει καὶ ἡ φωνὴ πνίγεται στὸ λαρυγγί του.

Δὲν μπορεῖ πιά νὰ μιλήσῃ. Ἕνας ῥόγχος ἀνεβαίνει καὶ κλείνει τὸ λαιμό του, πηχτὸς ἀφρὸς γεμίζει τὸ στόμα του καὶ σὲ λίγο κλείνει τὰ μάτια του γιὰ πάντα.

— Πέθανε!, λένε καὶ οἱ δυὸ σύντροφοί του καὶ κυττάζουν στὰ μάτια.

— Κάποιος τὸν σκότωσε!, λέει ὁ ἕνας, που τὸν λένε Τζάκ.

— Ὁχι, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ δεύτερος, που ὀνομάζεται Σμίθ, δὲν τὸν σκότωσε κανεὶς. Ἐγὼ τὸν κύτταξα τὴν ὥρα ἐκείνη. Μόλις ἀκούμπησε τὴν ἄκρη τοῦ μαχαίριου στὸ δια-

μαντένιο μάτι, ἔβαλε τὴ φρικιαστικὴ φωνὴ κι' ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω.

— Δὲν μπορεῖ νὰ πέθανε στὰ καλὰ καθούμενα, λέει ὁ Τζάκ. Τὸ ἄγαλμα δὲν ἔχει ἡλεκτρισμὸ, οὔτε κανένα φίδι ἀνέβηκε νὰ τὸν δαγκώσῃ ὅπως δάγκωσε τὸν Φράνκ.

— Ἐγὼ λέω πὼς οὔτε τὸν Φράνκ τὸν δάγκωσε φίδι, κάνει ὁ Σμίθ.

— Ἀλλά;

— Τὸν ἐκδικήθηκε ἡ θεὰ Χαταρού!... Τοὺς ἐκδικήθηκε καὶ τοὺς δυὸ γιατί δοκίμασαν νὰ τὴν κλέβουν.

— Μὴ λὲς βλακεῖες, Σμίθ.

— Δὲν λέω καθόλου βλακεῖες. Εἶχα ἀκούσει πολλές φορές γιὰ τὴν ἱστορίᾳ αὐτῇ, πὼς τάχα τὸ ἄγαλμα μιᾶς θεᾶς που εἶναι στημένο στὴν καρδιά τῆς Ἀφρικανικῆς ζούγκλας, ἐκδικεῖται ἐκείνους που δοκιμάζουν ν' ἀρπάξουν τὸ στέμμα καὶ νὰ βγάλουν τὰ διαμαντένια μάτια της...

Ὁ Τζάκ μένει γιὰ λίγο σιωπηλός.

— Ναί, καὶ γὼ ἔχω ἀκούσει γι' αὐτὴ τὴν ἱστορίᾳ μὰ δὲν τὴν πίστευα, τοῦ λέει.

— Τζάκ, λέει τότε ὁ Σμίθ, ἐγὼ ἔχω ἀκούσει μὲ ποιὸν τρόπο θὰ μπορέσουμε νὰ ἐξευμενίσουμε τὴ θεὰ γιὰ νὰ... τῆς βγάλουμε τὰ μάτια.

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΖΟΛΑΝ

Η ΖΟΛΑΝ, ἡ ὁμορφὴ ξαν-
ξια Ἀμερικανίδα, ἡ
συντρόφισσα τοῦ Ταμ-
πόρ, κολυμπάει στὸ ποτάμι

μαζί με τούς δύο χαζούς φίλους της, τόν Μπουτάτα και τόν κοντόχοντρο Μπαγιόκο με τή φουσκωμένη κοιλιά. Ο Μπαγιόκο, πολλές φορές κολυμπάει ανάσκελα και τότε η κοιλιά του βγαίνει έξω από τὸ νερό και μοιάζει σάν κορμί ιπποποτάμου.

Όταν πιὰ κουράζονται νὰ κολυμπούν, βγαίνουν και κάθονται κάτω από τὸν ἴσκιο ἐνὸς δέντρου. Ἡ Ζολάν ξαπλώνεται και σὲ λίγο τὴν παίρνει ὁ ὕπνος, ἐνῶ οἱ δύο χαζοὶ κάθονται και συζητούν. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Μπαγιόκο κατεβάζει μιὰ περίφημη ιδέα.

— Παίζουμε κρυφτούλι; λέει στὸν Μπουτάτα,

Ὁ ἀράπης ἐνθουσιάζεται ἀπὸ τὴν ιδέα του.

— Ἐντάξει τοῦ λέει. Θὰ φυλάξω ἐγώ.

Και χωρίς ἄλλη κουβέντα κλείνει τὰ μάτια ὥσπου ὁ Μπαγιόκο ἀπομακρύνεται και χάνεται μέσα στὴ ζούγκλα.

— Ἐλα!, τοῦ φωνάζει σὲ μιὰ στιγμή ὁ χαζὸς ἀράπης. Τὰ ἄνοιξα τὰ μάτια μου.

Μὰ ὁ Μπαγιόκο δὲν ἀκούγε τί, οὔτε φανερώνεται.

— Μπα σὲ καλό σου, τί ἔγινες; κάνει ὁ ἀράπης ποὺ ξέχασε ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμή παίζει κρυφτούλι.

— Μπαγιόκο, ιπποπόταμε, φουσκωμένε βάτραχε, ἂν σὲ βρῶ θὰ τὴν πληρώσης πολὺ ἀκριβά!, ἀγριεύει ὁ Τσουλούφης. Θὰ σὲ ταράξω στὶς σφαλιάρες.

Και μιὰ και δύο, προχωρεῖ μέσα στὴ ζούγκλα και, ἐντε-

λῶς τυχαῖα τὸν βρίσκει κρυμμένον πίσω ἀπὸ ἓνα θάμνο.

— Γιατί κρύφτηκες; τοῦ λέει ἀγριεμένα και τοῦ κατεβάζει μιὰ σβουριχτὴ καρπαζιά.

Ὁ Μπαγιόκο σηκώνεται και τοῦ δίνει μιὰ μετὴν κοιλιά του, ρίχνοντας ἀνάσκελα κάτω τὸν Τσουλούφη.

Ὁ χαζὸς και κωμικοτραγικὸς ἀράπης, παίρνει ἐπὶ πόνου τὸ πέσιμό του και τραβάει τὴ μπιστόλα του.

— Θὰ σοῦ τρυπήσω πέρα γιὰ πέρα τὴ μύτη, τοῦ λέει γιὰ νὰ κρεμάσης ἓνα χαλκά.

Και λέγοντας αὐτὰ σηκώνει τὴ μπιστόλα του.

Ὁ Μπαγιόκο βλέποντας τὰ σκούρα ἐτοιμάζεται νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια, ὅταν τὸν συγκρατῇ μιὰ πνιχτὴ τρομαγμένη φωνή, ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἀφῆσαν τὴ Ζολάν.

— Ἀκουσες!, λέει στὸν ἀράπη. Κάποιος φώναξε.

Ὁ Μπουτάτα δάνει τὴ μπιστόλα στὴ θήκη του και ἀρπάζει τὸ Μπαγιόκο ἀπὸ τὸ αὐτί. Τὸν τραβάει σέρνοντας σιχεδὸν και σὲ λίγο βγαίνουν ἀπὸ τὴ ζούγκλα. Καθὼς ὁμως πλησιάζουν και οἱ δύο στὸ δέντρο ποὺ στὸν ἴσκιο του κοιμότανε ἡ Ζολάν, δὲν τὴν βρίσκουν ἐκεῖ.

— Θὰ γύρισε στὴ σπηλιά, λέει ὁ Μπαγιόκο.

Τὴ στιγμή ἐκείνη πέφτει μπροστά τους ἡ Τσίπα, ποὺ τόση ὥρα κοιμόταν πάνω στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου. Ἀρχίζει νὰ στιγγλίζει και νὰ χοροπηδάει και τοὺς δέξεται σὲ μιὰ

κατεύθυνσι πρὸς τὴ ζούγκλα.

— Μπᾶ σὲ καλὸ σου, λέει ὁ Μπουτάτα, πές μου, τί ἔπαθες; Τόσον καιρὸ μένεις μαζί μας καὶ ἀκόμα δὲν ἔμαθες νὰ μιλάς;

Ξαφνικά, ἡ ἴδια τρομαγμένη κραυγὴ ποὺ ἀκούστηκε καὶ προηγουμένως, ἀντηχεῖ πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ δείχνει ἡ Τισίτα.

— Εἶναι ἡ Ζολάν!, λέει ὁ Μπαγιόκο. Γνώρισα τὴ φωνή της. Θὰ τὴν ἄρπιαξε κανένας γορίλλας.

— Ἄ, μπᾶ, τὸν καθησυχάζει ὁ Μπουτάτα. Οἱ γορίλλες φοβοῦνται τὴ μπιστόλα μου καὶ δὲν πλησιάζουν. Μᾶλλον κανένα μολυντῆρι θὰ τὴν ἄρπιαξε. Πᾶμε φουσκομύτη νὰ τὸ ταιράξουμε ὅτις σφαλιάρες καὶ νὰ τὴν πάρουμε πίσω γιατί θὰ μᾶς σκοτώσῃ ὁ ἀφέντης ἂν γυρίσουμε μονάχοι στὴ σπηλιά.

Δίνει μιὰ ξαφνικὴ κεφαλιά στὸν Μπουτάτα καὶ τὸν ἀνατρέπει.

Προχωροῦν σκυφοὶ ἀκολουθώντας τὰ ἴχνη.

Καὶ οἱ δυὸ χαῖροι ἀράπηδες προχωροῦν πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ ἀκούστηκε ἡ φωνή.

— Ἀφέντη, Ζολάν, φώναξε γιὰ νὰ σὲ θροῦμε!, φωνάζει ὁ Μπουτάτα σὲ μιὰ στιγμή. Κι' ἂν σ' ἔχη ἄρπάξῃ κανένα μολυντῆρι, πές μου νὰ στείλω τὸν κοντοστούπη νὰ σὲ σώσῃ γιατί ἐμένα... μὲ πονάει τὸ πόδι μου!

Μὰ ἡ Ζολάν δὲν ἀπαντᾷ κι' ἔτσι οἱ δυὸ χαῖροι μαῦροι ἀποφασίζουν νὰ ἀκολουθήσουν τὰ ἴχνη ἐκείνων ποὺ τὴν ἄρπαξοιν.

— Δὲν εἶναι μολυντῆρι, λέει ὁ Μπαγιόκο ποὺ διακρίνει ἴχνη παπουτσιῶν ἔπάνω στὴ χλόη. Βλέπεις, Μπουτάτα, εἶναι πατήματα ἀπὸ παπούτσια.

— Πολὺ χαῖος εἶσαι, τοῦ ἀποκρίνεται περιφρονητικὰ ὁ Μπουτάτα. Ἀποκλείεται νὰ

φορέση τὸ μολυντήρι παπούτσι;

Σὲ λίγο σωπαίνουν καὶ με σκυφτὰ κεφάλια προσπαθοῦν νὰ μὴ χάσουν τὰ ἴχνη ποὺ ὁδηγοῦν μέσα στὴν καρδιὰ τῆς ἀπέραντης καὶ πυκνῆς ζούγκλας.

ΘΥΣΙΑ ΣΤΗ ΘΕΑ ΧΑΤΑΡΟΥ

Ο ΤΖΑΚ κυττάζει μὲ ἐνδιαφέρον τὸν Σμίθ.

— Μὲ ποιὸν τρόπο θὰ ἐξευμενίσουμε τὴ θεά; τὸν ρωτάει. Ξέρεις κανέναν, ἐσύ;

— Ναί, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Σμίθ. Ἔχω ἀκούσει πὼς ἂν θυσιασθῇ μὲ λευκὴ κοπέλλα μπροστὰ στὸ βᾶθρο τῆς καὶ τὴ ραντίση κανεῖς μὲ τὸ ἀχνιστὸ καὶ ἄλικο αἷμα τῆς, τότε θὰ μείνῃ ἥσυχη καὶ θὰ ἀφήσῃ νὰ τῆς πάρουμε τὰ μάτια καὶ τὸ στέμμα.

Τὰ δυὸ πιστόλια σημαδεύουν τὸν μαῦρο φύλαρχο.

— Προσπάθησα νὰ τὸν δηλητηριάσω μὰ δὲν τὰ κατάφερα...

Ὁ Τζακ τὸν κυττάζει εἰρωνικά. Σιγὰ—σιγὰ, ὅμως, καθὼς κυττάζει τὰ πτώματα τῶν δυὸ συντρόφων του ποὺ βρίσκονται πεσμένα κάτω στὸ βᾶθρο τῆς θεᾶς Χαταρού, τὸ εἰρωνικὸ χαιμόγελο σβήνει ἀπὸ τὰ χεῖλη του καὶ γίνεται σοβαρός.

— Εἶσαι κουτός, λέει στὸν σύντροφό του. Ἄς ποῦμε πὼς ἡ θεὰ θέλει νὰ ποτίσῃ μὲ αἷμα λευκῆς κοπέλλας, γιὰ νὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ πάρουμε τὰ μάτια τῆς καὶ τὸ στέμμα τῆς. Ποῦ θὰ τὴ βροῦμε ὅμως αὐτὴ τὴν κοπέλλα; Θὰ γυρίσουμε πίσω στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ τὴν φέρουμε ὡς ἐδῶ;

— Ἔχεις δίκιο, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Σμίθ. Λευκὴ κοπέλλα δὲν ὑπάρχει ἐδῶ γύρω. Ἄν εἴχομε τουλάχιστο λίγο δυναμῖτη ἢ μερικὲς χειροβομβίδες, θὰ γκρεμίζαμε τὸ ἄγαλμα ἄ-

πὸ τὸ βάθρο του. Ἀλλά, ποιὸς μοῦ λέει ὅτι καὶ τότε θὰ γλυτώναμε τὴν ἐκδίκησί της;

Μένουν γιὰ λίγο σιωπηλοί, μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια στὸ στήθος, θυθισμένοι στὶς σκέψεις. Ξαφνικά, τὸ θρόισμα ἑνὸς δέντρου τοὺς κάνει νὰ ἀναπηδήσουν καὶ νὰ τραβήξουν καὶ οἱ δυὸ τὰ πιστόλια τους. Καθὼς σπρέφουν τὰ κεφάλια τους, βλέπουν νὰ τοὺς πλησιάζει ἓνας μαῦρος. Ἀπὸ τὰ στολίδια ποὺ φοράει στὰ χέρια στὴ μύτη καὶ στὰ αὐτιά, φαίνεται πὼς εἶναι ὁ ἀρχηγὸς κάποιας φυλῆς μαύρων.

— Τί θέλεις ἐδῶ; τὸν σταματάει ἄγρια ὁ Τζάκ καὶ τὸν σημαδεύει στὸ στήθος.

— Μὴ μὲ σκοτώνης μὲ τὸ σίδερο ποὺ πετάει τὸν κεραυνό, τοῦ λέει ὁ φύλαρχος ἐνῶ ἓνα παρὰξνο χαμόγελο πλανιέται στὰ χεῖλη του. Ἀκουσα τὴ συζήτησί σας καὶ ἦρθα νὰ σὰς βοηθήσω γιὰ νὰ κλέψετε τὰ μάτια τῆς θεᾶς.

Οἱ δυὸ σύντροφοι κυττάζονται κατάπληκτοι.

— Τί βοήθεια μπορεῖς νὰ μᾶς προσφέρης; τὸν ρωτάει μὲ ὑποψία ὁ Σμίθ.

— Ἡ θεὰ Χαταροῦ ἐκδικεῖται ὅποιον τὴν πλησιάζει καὶ ἀπλώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ κλέψῃ τὸ θησαυρὸ τῶν ματιῶν της καὶ τοῦ κεφαλιοῦ της, τοὺς λέει ὁ παρὰξενος φύλαρχος. Ὡς τώρα, ἀπὸ ὅσους δοκίμασαν νὰ τὴν ληστέψουν, κανένας δὲν ἔμεινε ζωντανός. Οὔτε καὶ σεῖς θὰ γλυτώσετε τὸ θάνατο ἂν πλησιάσετε κοντά της.

— Τί πρέπει νὰ κάνουμε, λοιπόν; τὸν ρωτάει ἀνυπόμονα ὁ Τζάκ καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἄγρια.

— Σὰς ἄκουσα πιὸ πρὶν νὰ λέτε γιὰ μιὰ λευκὴ κοπέλλα... Ναι, μόνο ὅταν ραντίσετε τὴ θεὰ Χαταροῦ μὲ τὸ ἀχνὶ στὸ αἷμα μιᾶς λευκῆς, τότε θὰ σὰς ἀφήσῃ νὰ τὴν ἀγγίξετε.

— Εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὴ βοήθειά σου!, τοῦ λέει ὁ Τζάκ περιφρονητικά, μέσια ἀπὸ τὰ δόντια του. Αὐτὸ τὸ ξέρουμε καὶ μεῖς.

Ὁ φύλαρχος χαμογελάει αἰνιγματικά.

— Δὲν ξέρετε ὅμως ποῦ μπορεῖτε νὰ βρῆτε μιὰ λευκὴ κοπέλλα...

Οἱ δυὸ λευκοὶ τὸν κυττάζουν ἐρωτηματικά.

— Ναι, συνεχίζει ὁ ἀπαίσιος φύλαρχος, ἐδῶ κοντὰ βρίσκεται μιὰ λευκὴ μικρὴ καὶ πεντάμορφη κοπέλλα. Τὴ λέμε Ζολάν. Μένει μαζὶ μ' ἓνα λευκὸ παλληκάρι, πολὺ δυνατὸ καὶ ἔξυπνο. Ἄν κατορθώσετε νὰ τοῦ τὴν πάρετε...

— Ποῦ εἶναι, ποῦ εἶναι; τὸν ρωτάει ἀνυπόμονος ὁ Τζάκ.

— Θὰ σὰς ὀδηγήσω ὡς ἐκεῖ καὶ θὰ σὰς βοηθήσω νὰ τὴν αἰχμαλωτίσετε τοὺς λέει ὁ κακὸς φύλαρχος, ἀρκεῖ νὰ μοῦ κάνετε μιὰ χάρι.

— Ποιὰ; τὸν ρωτοῦν.

— Νὰ σκοτώσετε μὲ τοὺς κεραυνούς σας τὸν Ταμπόρ.

Οἱ δυὸ λευκοὶ κυττάζονται γιὰ λίγο ἀμίλητοι.

— Καὶ γιατί θέλεις νὰ σκοτωθῇ ὁ Ταμπόρ; τὸν ρωτοῦν.

— Δέν τόν χωνεύω!, ἀποκρίνεται ὁ σατανικὸς φύλαρχος καὶ τὰ μάτια του πετοῦν ἀστραπὲς μίσους. Ὅλοι οἱ μαῦροι τῆς περιοχῆς τὸν λατρεύουν σὰν θεοὺς, τὸν ἀγαποῦν καὶ τὸν ὀνομάζουν βασιλιά τῆς ζούγκλας. Ἐμένα κανέννας δὲν μὲ εἶπε βασιλιά τῆς ζούγκλας, οὔτε μὲ φοβᾶται, ὅπως φοβᾶται τὸν Ταμπόρ. Τοῦ ἔχω στήσει πολλές παγίδες ὥς τώρα μὰ πάντα κατορθώνει καὶ ξεφεύγει. Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ συναντηθήκαμε δοκίμασα νὰ τὸν ποτίσω δηλητήριο μὰ τὸ κατάλαβε καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ μὲ χαιτουκίσῃ μπροστὰ στὰ μάτια τῆς φυλῆς μου. Τώρα μαθαίνω πὼς οἱ ὑπῆκοί μου σκοπεύουν νὰ μὲ διώξουν ἀπὸ φύλαρχο καὶ νὰ βάλουν ἄλλον στὴ θέσι μου. Ὑποσχεθῆτε μου λοιπὸν πὼς θὰ σκοτώσετε τὸν ἐχθρό μου, γιὰ νὰ σὰς ὀδηγήσω στὴ σπηλιά του καὶ νὰ ἀρπάξετε τὴ συντρόφισσά του ποὺ σὰς χρειάζεται γιὰ νὰ ἐξευμενίσετε τὴ μεγάλη θεὰ Χαταρού ποὺ μόνο μὲ αἷμα λευκῆς θὰ πέσῃ ὁ θυμὸς της καὶ θὰ σὰς δώσῃ τοὺς θησαυροὺς της.

— Καλά, καλά, τὸν βεβαιώμει ὁ Τζάκ, σοῦ ὑπόσχομαι πὼς θὰ σκοτώσω τὸν ἐχθρό σου. Δέν εἶναι δὲ καὶ μεγάλη ἡ ἐκδούλευσι ποὺ μοῦ ζητᾷς. Μιὰ σφαῖρα καὶ πᾶρτον κάτω, ἀρκεῖ νὰ βάλουμε στὰ χέρια μας τὸ κορίτσι.

— Πᾶμε, τότε, λέει ὁ φύλαρχος καὶ τὸ πρόσωπό του λάμπει ἀπὸ χαρά.

Τὸ ἴδιο χαρούμενοι εἶναι καὶ οἱ δυὸ λευκοί. Βρῆκαν χωρὶς νὰ τὸ περίμενουν, τὴ λευκὴ κοπέλλα ποὺ θὰ θυσίαζαν γιὰ νὰ ἐξευμενίσουν μὲ τὸ αἷμα της τὴν Χαταρού, τὴ θεὰ τῆς ἐκδικήσεως, ποὺ μέσα σὲ λίγα λεπτὰ χάρισε τὸ θάνατο σὲ δυὸ συντρόφους τους.

Ο ΦΥΛΑΡΧΟΣ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Η ΖΟΛΑΝ κοιμόταν ἀμέριμνη ὅταν ἔνοιωσε ἀτσαλένια χέρια νὰ αἰχμαλωτίζουν τὰ δικά της. Ὡσπου νὰ ἀνοίξῃ τὰ μάτια της, μιὰ σφιγμένη γροθιά τὴν χτύπησε στὸ μέτωπο καὶ τὴν ἔκανε νὰ βγάλῃ μιὰ τρομαγμένη φωνή. Ὑστερα μισοέχασε τὶς αἰσθήσεις της. Κατάλαβε ὥστόσο πὼς δυνατὰ χέρια τὴν σήκωσαν καὶ οἱ ἀπαγωγεῖς της ἄρχισαν νὰ τρέχουν. Ἀπὸ τὸ θρόισμα τῶν φύλλων κατὰλαβε πὼς τὴν ὀδηγοῦσαν μέσα στὴ ζούγκλα.

Συγκεντρώνοντας ὅλη τὴ δύναμιν ποὺ τῆς εἶχε ἀπομείνει κατῴρθωσε νὰ φωνάξῃ πάλι, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ τὴν ἀκουγε ὁ Μπουτάτα μὲ τὸν Μπαγιόκο. Ἀποτέλεσμα ὅμως ἦταν, μετὰ τὴ δεύτερη φωνή της, νὰ δεχτῇ μιὰ πιὸ δυνατὴ γροθιά στὸ κεφάλι καὶ νὰ θυθιστῇ σ' ἓνα πυκνὸ καὶ ἀδιαπέραστο σκοτάδι. Ἐχασε τελείως τὶς αἰσθήσεις της.

Ὅταν ἀνοίξε τὰ μάτια της, τὸ πρῶτα πρᾶγμα ποὺ ἀντίκρουσε ἦταν οἱ σιλουέττες δύο λευκῶν κυνηγῶν κι' ἐνὸς μαύρου φύλαρχου ποὺ συζητοῦσε

χαμηλόφωνα μαζί τους. Πίσω τους, είδε ένα άγαλμα. Τò γνώρισε άμέσως γιατί τò είχε δñ και άλλες φορές. Ήταν τò άγαλμα τñς θεάς Χαταρού!

Έκανε νά κινηθñ μὰ τότε μονάχα κατάλαβε πώς τñν είχαν δεμένη πάνω στòn κορμό ένòς δέντρου. Οί λευκοί πήραν είδησι τñν κίνησί της και τñν πλησίασαν.

— Λύστε με!, φώναξε ή Ζολάν. Γιατί με δέσατε;

Οί δυò λευκοί τñν κυττάζουν με περιέργεια ένώ ό φύλαρχος πλησίαζε και αύτός κοντάς της. Εκείνη τñ στιγμή τòn γνώρισε τò κορίτσι κι' έμα κακò προαίσθημα άγγιξε σαν αίχμη παγωμένου μαχαίριου τñν καρδιά της. Τòn φύλαρχο αύτò τòn γνώριζε και ήξερε πώς μισούσε τòn Ταμπόρ.

Ό άπαίσιος φύλαρχος κόβει τò σχοινί που τñν δένει στò δέντρο

— Γιατί με δέσατε; τούς ξαμφώναξε.

— Ω, δέν είναι τίποτε, μη φοβάσαι!, άρχισε νά τñς λέη ό έναις άπό τούς λευκούς. Σε χρειάζομαστε για νά μάς βοηθήσης, νά πάρουμε τὰ μάτια και τò στέμμα τñς θεάς.

— Είσαστε τρελλοί!, έκανε ή Ζολάν και τὰ μάτια της γέμισαν φρίκη. Δέν ξέρετε πώς όποιος άγγίξη τñ θεά Χαταρού, πεθαίνει;

— Τò ξέρουμε, τñς απάντησε- ό ίδιος λευκός, τò παρὰ ξέρουμε μάλιστα. Βλέπεις εκείνα τὰ ακίνητα κορμιά κοντά στο άγαλμα; Είναι δυò συντρόφοι μας. Τούς κεραυνοβόλησε ή θεά. Υπάρχει όμως έναις τρόπος για νά τñν έξευμενίσουμε και νά τñν πείσουμε νά μάς δώση τòn θησαυρό της.

Τò κορίτσι τούς κύτταξε έρωτηματικά.

— Νά τñν ραντίσουμε με τò άχνιστò αίμα ένòς λευκού κοριτσιου, συνέχισε ό ίδιος λευκός με φυσικό τόνο.

Ξαφνικά, ή Ζολάν άνατινάχτηκε. Κατάλαβε άμέσως τότε τò λόγο τñς άπαγωγής της. Ήθελαν νά τñν θυσιάσουν στη θεά! Ήθελαν νά τñ σκοτώσουν! Και μαζί μ' αύτò κατάλαβε πώς ό άπαίσιος φύλαρχος είχε όδηγήσει τούς λευκούς κοντά της για νά τñν αίχμαλωτίσουν.

— Όχι, όχι!, φώναξε τò δυστυχισμένο κορίτσι και προσπίαθησε νά κόψη μάταια τὰ δεσμά του.

— Έ, μñν τò παίρνης τò

πράγμα τόσο σοβιαρά, την ειρωνεύθηκε ο σκληρόκαρδος λευκός. "Είχω ένα μαχαιρί που κόβει στην τρίχα.

Και γυρνώντας προς το μέρος του μαύρου, τον ρώτησε:

— Τί λές, αναλαμβάνεις, να την θυσιάσεις στη θεά Χαταιρού;

Τα μάτια του σατανικού φύλαρχου έλαμψαν από ένθουσιασμό.

— Θα σάς το ζητούσα έγώ, αν δεν μου το λέγατε, τους λέει. Θέλω όμως να κριάτήσετε το λόγο σας και να σκοτώσετε τον μεγάλο μου έχθρό, τον Ταμπόρ.

— "Οχι!, ξεφωνίζει σπαρακτικά, όσο μπορεί πιο δυνατά η Ζολάν. Ταμπόρ, Μπουπάτα, Μπαιγιόκο, βοήθεια...

— Να την φιμώσουμε, λέει ο φύλαρχος, μήπως ακούσει τις φωνές της ο Ταμπόρ.

Την σπρώχνει ρίχνοντάς την καταγής για να την θυσιάσει στη θεά.

— Καλύτερα, λέει ο ένας λευκός. Νάρθη να την έλευθερώσει, για να ξεμπερδεύουμε και μ' αυτόν.

Ο φύλαρχος, όμως, που ωστόσο φοβάται τον Ταμπόρ τη φιμώνει με ένα χοντρό χορτόσχοινο και το δυστυχισμένο κορίτσι αφήνει τώρα μόνο μερικά πνιχτά μουγγρητά, ενώ τα μάτια της παρακολουθούν και την παραιμική κίνησι των έχθρων της.

Βλέπει τον λευκό να βιάζει από τη θήκη της μέσης του ένα μακρύ και κοφτερό μαχαίρι και να το δίνει στον φύλαρχο.

— Πηγαινέ τη κοντά στο άγαλμα, του λέει, και προσπάθησε να βγάλει πολύ αίμα για να ραντίσουμε τη θεά.

Ο άπαισιος φύλαρχος κόβει το χορτόσχοινο που την δένει στο δέντρο και, την σπρώχνει μαζί με τους δυο λευκούς προς το άγαλμα. Το ανυπερόαστιστο κορίτσι βλέπει τους δυο λευκούς νεκρούς και η φρίκη που δοκιμάζει στην ιδέα του θανάτου, μεγαλώνει πιο πολύ τώρα.

— Θεά Χαταιρού!, λέει μέσα της, έσύ που τιμωρείς κάθε αδικία, τιμώρησε κι' αυτούς που θέλουν να θυσιάσουν μια άθωα μπροστά στα πόδια σου. Κι' αν έσύ δεν έχεις τη δύναμι να τιμωρήσεις αυτούς τους κακούργους, τιμώρησέ τους έσύ Μεγάλε μου Θεέ, Θεέ της ζούγκλας και όλου του κόσμου...

Ο φύλαρχος της δίνει ξαφνικά μια δυνατή κλωτσιά και την ρίχνει κάτω.

— 'Επιτέλους θὰ ἐκδικηθῶ. τῆς λέει καὶ ἐτοιμάζεται νὰ σηκώσῃ τὸ μαχαίρι του.

Ἡ Ζολάν κλείνει τὰ μάτια καὶ περιμένει τὸ θάνατο. Τὸ τελευταῖο ὄνομα ποὺ ἔρχεται στὰ σφικμένα χεῖλη της εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου της Ταιμπόρ, ποὺ μιάταια θὰ τὴν ἀναζητῇ ὅλη τὴν ἡμέρα κι' ἴσως αὔριο νὰ τὴν βρῇ νεκρὴ κάτω ἀπὸ τὸν ἀγάλμα τῆς θεᾶς Χαταρού...

ΟΙ ΧΑΖΟΙ ΗΡΩΕΣ!

ΟΙ ΔΥΟ χαζοὶ ἥρωες προχωροῦν στὴ ζούγκλα, ἀκολουθώντας τὰ ἴχνη τῶν πατημάτων ποὺ ἄφησαν οἱ δυὸ λευκοί.

— 'Εγὼ λέω νὰ γυρίσουμε πίσω, κάνει σὲ μιὰ στιγμή ὁ Μπουτάτα. Ἡ ζούγκλα ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἔχει πολλὰ μολυντήρια.

— 'Εγὼ λέω νὰ προχωρήσουμε, λέει ὁ Μπαγιόκο. Ξέρω μιὰ χουρμαδιὰ στὴ ζούγκλα ποὺ θὰ τὴν κάνουμε ταρατσα ἀπὸ τοὺς χουρμάδες.

Ὁ Μπουτάτα μένει γιὰ λίγες στιγμές ἀναποφάσιτος κι' ὕστερα ἀποφασίζει νὰ προχωρήσῃ.

— Ἄν δὲν βρῶ τὴ χουρμαδιὰ, λέει ἀπειλητικὰ στὸ Μπαγιόκο, θὰ σοὺ κάνω ἄλλη τόση τὴν κοιλιὰ ἀπὸ τὶς γροθιές.

— Καλύτερα!, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ κοντοστούπης, γιὰ νὰ χωρᾷ περισσότερο φαί.

Ὁ Τσουλούφης ἐτοιμάζεται νὰ τὸν φιλοδώρησῃ μὲ μιὰ σφαλιάρια γιὰ τὴν αὐθάδειά

του, ὅταν μιὰ σπαρακτικὴ κριαυγὴ φθάνει ὡς τὰ αὐτιά του: «Ταιμπόρ... Μπουτάτα.. Μπαγιόκο!... βοήθεια!».

— Εἶναι ἡ Ζολάν!, λέει ὁ Μπαγιόκο. Εὐτυχῶς ποὺ τὴ βρήκαμε.

— Ἀφοῦ τὴ βρήκαμε ἄς γυρίσουμε πίσω, προσθέτει ὁ ... ἔξυπνος Μπουτάτα καὶ κάνει μεταβολή!

Ὁ Μπαγιόκο, σὰν πιὸ ἔξυπνος κι' αὐτός, τὸν ἀκολουθεῖ καὶ φαίνεται μάλιστα καὶ ἐνθουσιασμένος γιὰτὶ κατέφεραν νὰ τὴ βροῦν.

Δὲν προχωροῦν ὅμως περισσότερο ἀπὸ πενήντα βήματα ὅταν ὁ Μπουτάτα σταματᾷ καὶ γυρνώντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μπαγιόκο, τοῦ λέει:

— Μπα σε καλὸ σου, ποὺ εἶναι ἡ χουρμαδιὰ ποὺ μοῦ εἶπες;

Ὁ Μπαγιόκο κάνει τότε μεταβολή.

— Ἐλα, τοῦ λέει, νὰ σοὺ τὴ δείξω.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ οἱ δυὸ ἀρχιχαζοὶ βαδίζουν στὰ τυφλὰ γιὰ νὰ βροῦν τὴ χουρμαδιὰ ποὺ ὑπάρχει μονάχα στὴ φαντασία τοῦ κοντοστούπη.

Ξαφνικά, σταματοῦν καὶ οἱ δυὸ, καθὼς φθάνουν στὴν ἀκρὴ ἐνὸς ξέφωτου καὶ ἀντικρύζουν ἓνα ἀγάλμα τῆς θεᾶς Χαταρού.

— Αὐτὸ εἶναι; ρωτᾷ ἀγριεμένος ὁ Μπουτάτα. Αὐτὸ λές πὼς εἶναι ἡ χουρμαδιὰ, ἀρχιψεῦτη;

Ἐτοιμάζεται νὰ ἀδράξῃ ἀπὸ τὸ σιδέρο τὸν σύντροφό του ὅταν ἀντικρύζει τὴ σκηνὴ

πού διαδραματίζεται στη βάση του βάθρου, με τους δυο λευκούς και τον φύλαρχο που ρίχνει τη Ζαϊλάν καταγής, έτοιμος να την σκοτώσει με το μαχαίρι του.

Το τσουλούφι του Μπουτάτα σηκώνεται ψηλά και στέκεται έντελώς όριζόντια από τη φρίκη.

— Μπα σε καλό τους!, συλλογιέται, για ελαφάκι περάσνε το άφέντη Ζολάν και θέλουν να το σκοτώσουν;

Χωρίς να σκεφθῇ τίποτε άλλο, χαμηλώνει το κεφάλι και όρμάει άκάθεκτος! Σε λίγο το κεφάλι του συναντάει το κεφάλι του άπαισίσιου φύλαρχου, τη στιγμή άκριβώς που κατέβαζε το μαχαίρι πάνω στον λαιμό του κορίτσιου.

Φύλαρχος και Μπουτάτα κυλιοῦνται πέντε μέτρα μακριά, ενώ οι λευκοί τὰ έχουν κυριολεκτικὰ χαμένα από την άπροσδόκητο εμφάνισι του μαύρου που ώριμησε σαν σίφουνας και άναποδογύρισε τον φύλαρχο. Πρίν προλάβουν ακόμη να συνέλθουν, ένας άλλος μαύρος όρμάει, ένας μαύρος που μοιάζει περισσότερο με φουσκωμένο μπαλλόνι παρά σαν άνθρωπος. Είναι τόση ή όρμή του που δεν προλαβαίνουν να παραμερίσουν. Η κοιλιά του χτυπάει πρώτα τον ένα, έπειτα τον άλλον και τους έκσφενδονίζει και τους δυο δέκα μέτρα μακριά, ενώ παίρνει κι' αυτός δυο κωμικές τούμπες.

Ο Μπουτάτα σηκώνεται και με άγριεμένο μάτι έτοιμάζεται να όρμήσει έναντίον των έ-

χθρών του. Έπειδή όμως και οι τρεις έχθροί του είναι ξαπλωμένοι στα χορτάρια και δέν τους βλέπει, όρμάει έναντίον του Μπαγιόκο που καταφέρει να σηκωθῇ μόλις εκείνη τη στιγμή. Τα γυμνά τους κεφάλια συγκρούονται με δύναμι και... άποτέλεσμα είνισι να μείνουν και οι δυο άναίσθητοι!

Η τύχη τους παίζει άσχημο και τραγικό παιχνίδι. Οι δυο λευκοί εκείνη τη στιγμή άναγκοῦν τις αίσθήσεις τους και, σηκώνονται. Βλέπουν τον φύλαρχο άναίσθητο, πιο πέρα τους δυο άράπηδες και... τίποτε άλλο! Το κορίτσι έχει γίνει άφαντο!

— Μας έφυγε!, λέει ο ένας. Πού πήγε;

Κυττάζουν όλόγυρά τους μα δέν βλέπουν τίποτε!

— Θα ξέρουν αυτοί οι μαυροί!, κάνει ο Σμίθ και δίνει μια κλωτσιά στο Μπουτάτα.

Ο κωμικοτραγικός άράπης συνέρχεται άμέσως και πετιέται επάνω. Βλέπει τότε να τον σημαδεύη το πιστόλι του ενός λευκού.

— Τι έγινε το κορίτσι; του λέει άγρια. Πές μου γρήγορα γιατί θα πατήσω τη σκανδάλη.

— Μπα σε καλό σου, κάνει ο Μπουτάτα, τράβα πιο πέρα το πιστόλι γιατί θα σε ταράξω στις καρπαζιές!

Ο λευκός έτοιμάζεται να πατήση τη σκανδάλη για να σκοτώσει τον Μπουτάτα όταν ακούη το σύντροφό του να βγάζη μια φωνή και να τρέχη, κυνηγώντας τον Μπαγιόκο που

ἔχει σηκωθῇ καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια.

Κάνει τότε κι' αὐτὸς νὰ τρέξι ξοπίσω του μὰ ὁ Μπουτάτα μ' ὅλη του τὴ χαζομάρα, δὲν τὸν ἀφήνει νὰ φύγῃ. Σκύβει κάτω τὸ κεφάλι, ὀρμάει μὲ δύναμι καταπάνω του καὶ τοῦ δίνει μιὰ γερὴ κουτουλιά στὸ κορμὶ ποὺ τὸν κάνει νὰ πέσῃ μπρούμιυτα, νὰ ξεφωνίσῃ σὰν κολασμένος καὶ νὰ μείνῃ ἀσπάλευτός, ἀναίσθητος.

—Πῶ, πῶ!, κάνει ὁ ἀράπης, πάει τὸ τσουλούφι μου, τσαλακώθηκε! Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς ἀκριβὰ αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔικανες, τοῦ λέει.

Καὶ ὀρμάει γιὰ δεύτερη φορὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν ἀναίσθητο

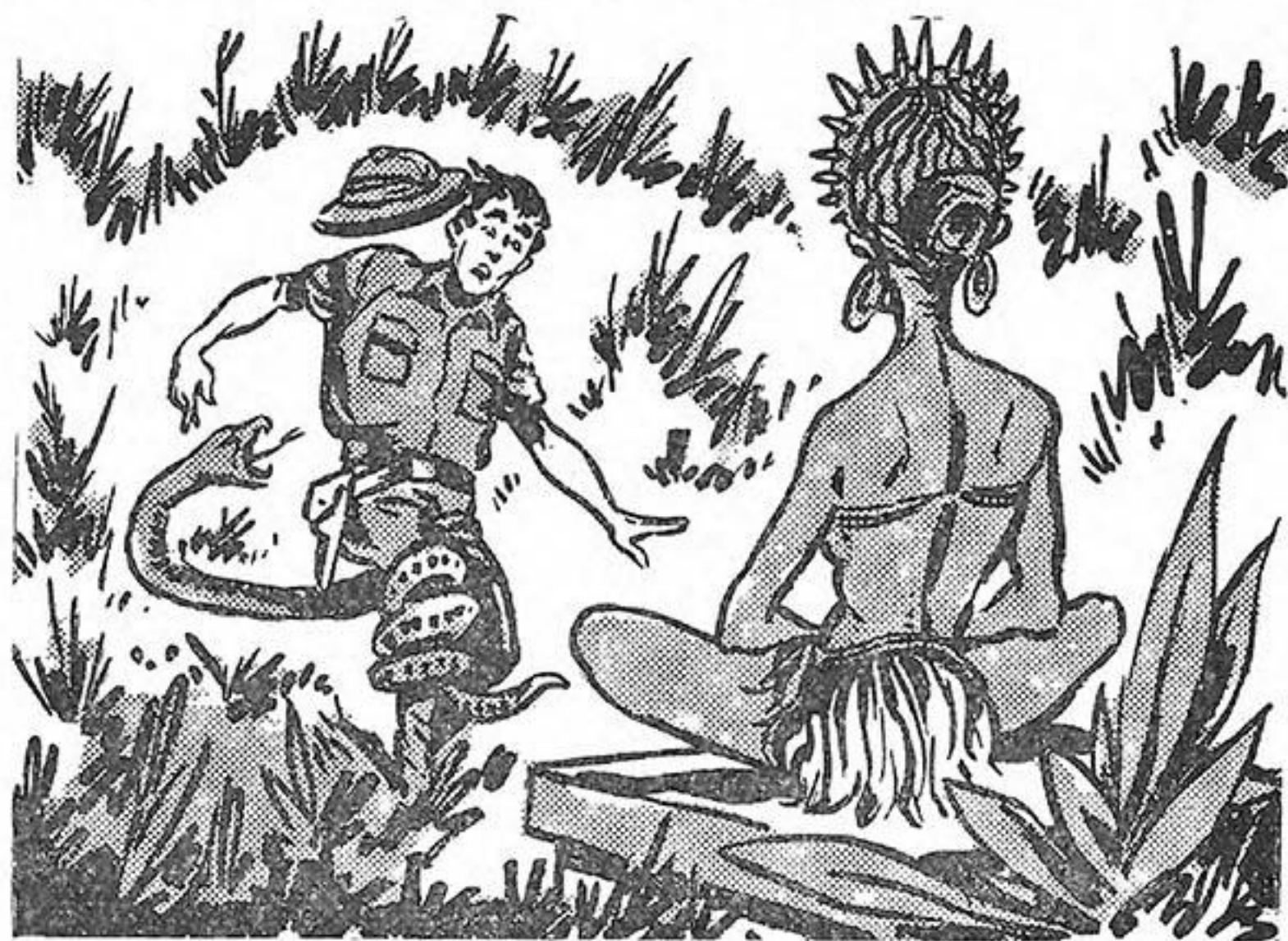
λευκό.

Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ τελιώσῃ τὸ ἔργο ποὺ ἔχει ἀναλάβει. Κιάποιος τὸν ἔχει ἀρπάξει ἀπὸ τὰ δυὸ πόδια καὶ σὲ λίγο πέφτει σὰν ἀσκὶ πάνω στὴ γῇ καὶ μένει ἀναίσθητος.

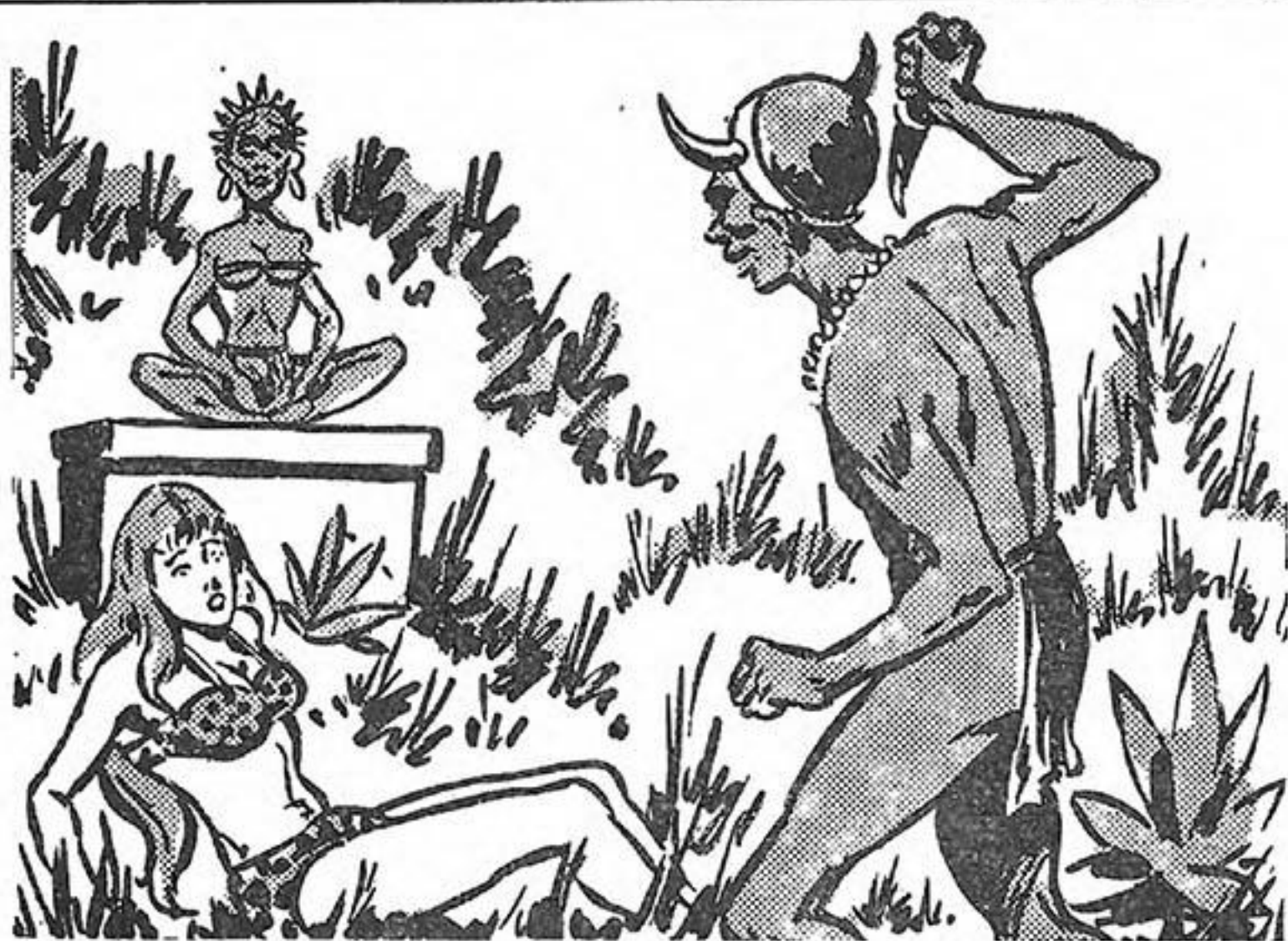
Εἰκεῖνος ποὺ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὰ πόδια ἦταν ὁ ἀπαίσιος φύλαρχος ποὺ συνήρθε ἀπὸ τὴν ἀναισθησία του μόλις ἐκεῖνῃ τῇ στιγμῇ.

Ἔτσι, στὸ πεδίο τῆς συμπλοκῆς ὑπάρχει τώρα ὁ λευκὸς κυνηγὸς ἀναίσθητος, ὁ Μπουτάτα ἐπίσης ἀναίσθητος καὶ ὁ ἀπαίσιος φύλαρχος.

Ὁ δεύτερος λευκὸς τρέχει νὰ πιᾶσῃ τὸ Μπαγιόκο μέσα στὴ ζούγκλα, καὶ ἡ Ζολὰν ἔχει γίνῃ ἀφαντὴ λὲς καὶ μιὰ

Ἐνα φίδι τυλίγεται ξαφνικὰ στὸ πόδι τοῦ λευκοῦ

‘Ο άπαίσιος φύλαρχος σηκώνει τότε τὸ μαχαίρι...

μυστηριώδης δύναμι τὴν ἀρπαξε ξαφνικὰ καὶ τὴν σήκωσε ψηλὰ στὸν οὐρανό.

Στὸ πεδίο τῆς συμπλοκῆς ὑπάρχει ἀκόμη τὸ ἄγαλμα τῆς Χαταρού, τῆς θεᾶς τῆς ἐκδικήσεως. Τόσοι ἄνθρωποι ἦρθαν νὰ τῆς πάρουν τὰ διαμάντια ποὺ ἔχει γιὰ μάτια καὶ τὸ στέμμα κι’ ὅμως καὶ τὰ δυὸ ἐξακαλουθοῦν νὰ λάμπουν, ἐνῶ δυὸ πτώματα βρίσκονται πρὸ πέρα, πληρώνοντας τὴν ἀπληστία τους μὲ τὸ θάνατο.

Ο ΤΑΜΠΟΡ ΑΝΗΣΥΧΕΙ

ΕΙΝΑΙ μόνος ὁ Ταμπόρ στὴ σπηλιὰ του καὶ ψήνει ἓνα ζαρκάδι ποὺ σκότωσε τὸ πρωῒ στὸ κυνήγι. Τὸ

έτοιμάζει καὶ περιμένει τοὺς φίλους του ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή γιὰτὶ ἔφτασε τὸ μεσημέρι, μὰ ἐκεῖνοι δὲν φαίνονται. Ἀποφασίζει τότε ν’ ἀνέβῃ στὸ ὕψωμα καὶ νὰ τοὺς φωνάξῃ νὰ σταματήσουν τὸ μπάνιο.

‘Όσο κι’ ἂν φωνάξῃ, ὅμως, ἱκανεῖς δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Αὐτὴ ἡ σιωπὴ τῶν φίλων του τὸν βάζει σὲ ἀνησυχίες. Κλείνει τότε τὴ σπηλιὰ καὶ ἀποφασίζει νὰ κατέβῃ ὡς τὸ ποτάμι.

Φτάνοντας ἐκεῖ, μένει κατάπληκτος. Οὔτε ἡ Ζολὰν μὰ οὔτε καὶ οἱ δυὸ χαζοὶ ἀράπηδες δὲν βρίσκονται ἐκεῖ. Φωνάζει δυὸ τρεῖς φορές μὰ μόνο ὁ ἀχὸς τῆς ἴδιας τῆς φωνῆς του τοῦ ἀπαιντάει.

— Κάτι τοὺς συνέβῃ, κάνει τὴ σκέψι καὶ τὰ μάτια του

έρευνούν με προσοχή τὸ χῶμα.

Δὲν ἀργεῖ, στὴν ἀμμουδιὰ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ, νὰ διακρίνῃ ἀρκετὰ ἴχνη. Εἶναι τὰ ἴχνη τῆς Ζολάν τοῦ Μπαγιόκο καί... δυὸ ἄλλων ἀνθρώπων ποὺ φοροῦν παπούτσι!

— Λευκοὶ κυνηγοί!, λέει μὲ ἐκπληξί καὶ ἀκολουθεῖ τὰ ἴχνη.

Τὸν ὀδηγοῦν μέσα στὴ ζούγκλα. Ἡ πατημένη χλόη καὶ τὰ σπασμένα κλαδιάκια τοῦ δείχνουν τὸ δρόμο ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ. Προχωρεῖ τρέχοντας σχεδόν, παραιμερίζει μὲ τὰ χέρια του τὰ κλαδιά τῶν θάμνων καὶ τῶν δέντρων καὶ μὲ τὸ κεφάλι πάντοτε σκυφτό. Νοιώθει ἓνα καιρὸ προαίσθημα πὼς οἱ φίλοι του καὶ ἰδιαίτερα ἡ ἀγαπημένη του συντρόφισσα, ἡ Ζολάν, κινδυνεύουν. Τὰ χύνει τὸ βῆμα του στὴ σκέψι αὐτὴ ὅταν, ξαφνικά, ἀκούει βαρὺ ποδοβολητὸ ποὺ τὸ ἀκολουθεῖ ἓνας πυρβολισμὸς κι' ὥστε ἰσχυρὰ μιὰ φοβισμένη φωνή.

— Πῶ...πῶ, ὁ κεραυνὸς πέρασε δίπλα ἀπ' τὸ αὐτί μου!

Εἶναι ὁ Μπαγιόκο αὐτὸς ποὺ φώναξε! Ὁ Ταιμπὸρ γνόρισε τὴ φωνή του! Φαίνεται πὼς κάποιος τὸν πυροβολεῖ!

Σὰν ἀπὸ ἔνστικτο, τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας ἀρπιάζεται ἀπὸ ἓνα χορτόσκοινο, ταξιθεύει γιὰ λίγο στὸν ἀέρα κι' ὥστε ἰσχυρὰ σκαρφαλώνει σ' ἓνα δέντρο. Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή παρουσιάζεται κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο ὁ Μπαγιόκο καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι πίσω του ἓνας λευκὸς κυνηγός. Γιὰ κακὴ του

τύχη ὅμως ὁ Μπαγιόκο διπλώνεται σὲ μιὰ ρίζα καὶ πέφτει ἀνάσκελα κάτω. Ὁ λευκὸς σταματᾷ τότε, σηκώνει τὸ πιστόλι καὶ λέει:

— Ἄτιμε ἀράπη, θὰ μοῦ πληρώσῃς ἀκριβὰ αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔκανες, νὰ σπιάσω τὰ πόδια μου γιὰ νὰ σὲ πιάσω. Ἄρπαξε τὴ σφαῖρα σου τώρα γιὰ νὰ βάλῃς μυαλό.

Ὁ Μπαγιόκο δὲν ἔχει καταφέρει νὰ σηκωθῇ ἀκόμη. Ἡ κόπνη τοῦ πιστολιοῦ τοῦ καιροῦ λευκοῦ τὸν σημαδεύει καὶ τὸ ἰδάχτυλό του κάνει τὴν πρώτη σύσπαισι στὴ σκανδαλί.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκριβῶς συμβαίνει κάτι τὸ ξαφνικὸ καὶ ἀπροσδόκητο γιὰ τὸ λευκό. Μιὰ φωνὴ ἀκούγεται ἀπὸ κάπου ψηλὰ κι' ἓνα σῶμα πέφτει πάνω στὶς πλάτες του καὶ τὸν ἀνατρέπει. Τὸ πιστόλι ἐκπυρσοκροτεῖ μὰ ἡ σφαῖρα του ἀντὶ νὰ συναντήσῃ τὸ κορμὶ τοῦ Μπαγιόκο χάνεται ἀνάμεσα στὰ κλαδιά τοῦ δέντρου. Ὁ κοντοστούπης μόλις καταφέρει νὰ σηκωθῇ τὸ βάζει ἀμέσως στὰ πόδια, χωρὶς νὰ σκεφθῇ νὰ κυττάξῃ πίσω του.

Ἄν κύτταζε θὰ ἔβλεπε κάτι ποὺ ἀληθινὰ ἄξιζε τὸν κόπο νὰ τὸ δῇ κανεὶς: Τὸν Ταιμπὸρ καὶ τὸ λευκὸ κυνηγὸ νὰ συμπλέκωνται ἄγρια, σ' ἓναν ἀγῶνα ζωῆς καὶ θανάτου πάνω στὸ χῶμα.

Ὁ λευκὸς, μετὰ τὴν πρώτη ἐκπληξί του καὶ τὴ σαστισμὰ του, ἀνακτᾷ τὴν ψυχραιμία του τώρα καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀντιδράσῃ. Εἶναι τέλειος γνώστης τῆς ἰαπωνικῆς πάλης Ζί-

ου - Ζίτσου και προσπαθεί με με τις τρομερές λαβές του να θέσει εκτός μάχης τον τρομερό σε δύναμη αυτόν έφηβο που τον έρριξε κατά γής.

Ο Ταμπόρ στην αρχή ξαφνιάζεται, δεν προλαβαίνει να αντιδράσει στην επίθεση του αντιπάλου του και βρίσκεται ακίνητος σε μια στιγμή, γιατί αν προσπαθήσει να κινηθεί, με τη λαβή που του έχει κάνει ο λευκός, θα σπάσει τη σπονδυλική του στήλη.

— Ωστε εσύ είσαι ο περίφημος Ταμπόρ; λέει καγχάζοντας ο λευκός. Έμαθα πώς οί μαύροι σε ονομάζουν βασιλιά της ζούγκλας. Μιμ... περίφημος βασιλιάς! Έννοια σου, δεν σου υπόσχομαι πώς θα σε σκοτώσω τώρα. Θα σε θέσω εκτός μάχης, θα σε δέσω και θα σε οδηγήσω κοντά στο άγαλμα της θεάς Χαταρού όπου σε περιμένει ή όμορφη άρραβωνιαστικιά σου και... κάποιος καλός σου φίλος που θα σου κόψει πρόθυμα το κεφάλι. Θά...

Ο Ταμπόρ μπορεί να μην ξέρει τους κανόνες πάλης και τα κόλπα του Ζίου - Ζίτσου, έχει όμως το πιο τέλεια γυμνασμένο και σκληραγωγημένο κορμί του κόσμου γιατί από μικρός ζή στη ζούγκλα. Με μια υπερένταση των δυνάμεών του, λοιπόν, καταφέρνει να ξεφύγει από την επικίνδυνη λαβή του αντιπάλου του και να τον αναποδογυρίσει καταγής. Αμέσως με μια καταπληκτική εύλυγισία που θυμίζει αίλουρο, πετάγεται όρθιος

και ρίχνεται επάνω του.

Για άλλη μια φορά όμως ο λευκός εφαρμόζει στον Ταμπόρ μια γρήγορη και όδυνηρη λαβή, γραπώνοντας την πατούσα του και στρίβοντας το πέλμα του. Μια κραυγή πόνου βγαίνει από το στόμα του παιδιού της ζούγκλας και πέφτει ανάσκελα κάτω. Ο λευκός όρθώνεται επάνω μά, το ελεύθερο πόδι του Ταμπόρ τον χτυπάει με μια τρομερή δύναμη στο γόνατο, τον κάνει να αφήσει το πόδι του, να ούρλιασσει από τον πόνο και να παραπατήσει.

Ο Ταμπόρ δεν χάνει καιρό. Ορμάει καταπάνω του και με μερικές γροθιές τον ζαλίζει ώστε να μην μπορεί να του επιτεθεί. Έπειτα, δένοντας τα δύο του χέρια πίσω στην πλάτη, του λέει:

— Προχώρησε μπροστά και γρήγορα! Σε δυο λεπτά πρέπει να έχουμε φθάσει στο άγαλμα της θεάς Χαταρού!

Ο λευκός κυνηγός αφρίζει από το κακό του μα δεν λέει τίποτε και υπακούει. Καθώς όμως ξεκινάει, λέει από μέσα του:

«Όταν φθάσουμε εκεί θα τα πούμε, Ταμπόρ. Ο σύντροφός μου ο Τζάκ και ο φύλαρχος θα σε περιποιηθούν για καλά...»

Ο ΠΟΝΗΡΟΣ ΑΡΑΠΗΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ κυνηγός που έχει απομείνει ανάσθετος πίσω, κοντά στο άγαλμα της θεάς Χαταρού, α-

νακτὰ τὶς αἰσθήσεις του καὶ σηκώνεται. Βλέπει τὸν φύλαρχο νὰ κλωτσᾷ θάναυσαι τὸν Μπουτάπα γιὰ νὰ τὸν συνεφέρῃ. Φθάνει κοντά του κι' αὐτὸς κι' ἀρχίζει σπὰ χαστούκια τὸν ἀράπη.

Σὲ λίγο ὁ κωμικοτραγικὸς Τσουλούφης ἀνοίγει τὰ μάτια καὶ σηκώνεται. Ὁ λευκὸς τοῦ καρφώνει τὴν κάννη τοῦ πιστολίου του στὴν πλάτη γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ μείνῃ ἀκίνητος, καὶ ρωτᾷ τὸν φύλαρχο:

— Δὲν γύρισε ὁ σύντροφός μου ἀκόμη;

— Ὁχι, τοῦ ἀπαιτᾷ ἐκεῖνος. Κυνηγᾷ τὸν ἄλλο ἀράπη στὴ ζούγκλα.

— Φερθήκαμε σὰν ἡλίθιοι καὶ χάσαμε τὴν κοπέλλα, λέει ὁ λευκός. Πού θὰ τὴν ξαναβροῦμε τώρα γιὰ νὰ τὴν θυσιάσουμε στὴ θεά;

— Μὴ στεναχωριέσαι, ἀφέντη, τοῦ λέει ὁ φύλαρχος. Θὰ

Ἡ πάλη τους εἶναι συγκλονιστικὴ καὶ θεαματικὴ συγχρόνως.

σὰς ὀδηγήσω στὴν σπηλιὰ πού μένει νὰ τὴν συλλάβετε πάλι καὶ νὰ σκοτώσετε καὶ τὸν Ταμπόρ.

— Τοῦτον ἐδῶ τὶ θὰ τὸν κάνουμε; λέει ὁ λευκός.

— Μιὰ σφαῖρα στὸ κορμὶ του καὶ πάρτον κάπω.

— Μπᾶ σὲ καλό σου!, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ ἀράπης, τὶ νὰ μοῦ κάνῃ μονάχα μιὰ σφαῖρα;

— Θὰ σοῦ φυτέψω δυό, τοῦ ὑπόσχεται ὁ λευκός.

— Ἀμα τὶς φυτέψῃς νὰ τὶς ποτίσῃς νὰ ριζώσουν λέει ὁ ἀράπης πού τοῦ ἦρθε ἡ ὄρεξι γιὰ ἀστεῖα.

— Μείνε ἥσυχος, κάνει ὁ κυνηγός, θὰ ριζώσουν καὶ θὰ φυτρώσουν.

Ἐτοιμάζεται νὰ πατήσῃ τὴ σικανδιάλη, μὰ μιὰ ιδέα καρφώνεται στὸ μυαλό του. Γιατὶ νὰ μὴ χρησιμοποιοῦν τὸν ἀράπη αὐτὸν γιὰ νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ μάτια καὶ τὸ στέμμιμα τῆς θεᾶς;

— Πῶς σὲ λένε; τὸν ρωτᾷ.

— Μπουτάπα, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ ἀράπης.

— Ἀκουσε, Μπουτάπα. Ἀμα σοῦ δώσω ἓνα μαχαῖρι, θ' ἀνέβῃς νὰ βγάλῃς τὰ μάτια τῆς θεᾶς Χαταρού;

— Μπᾶ σὲ καλό σου!, τοῦ λέει ὁ ἀράπης, στραβὴ θὰ τὴν ἀφήσῃς τῇ γυναίκα;

— Τὶ σὲ νοιάζει ἐσένα, τοῦ ἀπαιτᾷ ὁ λευκός καὶ τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ ἐλπίδα. Ἀν μοῦ δώσῃς τὰ μάτια καὶ τὸ στέμμιμα τῆς θεᾶς, θὰ σὲ ἀφήσω ἐλεύθερο.

— Ἀντε, δώσε μου τὸ μα

χαίρι νὰ τελειώνουμε, τοῦ λέει ὁ Μπουτάτα.

Στρέφει τὸ κορμί του καί, πρὶν ὁ ἄλλος βγάλῃ τὸ μαχαίρι, ὁ πονηρὸς Μπουτάτα τὸ βάζει στὰ πόδια καὶ μὲ δυὸ σάλτα κρύβεται μέσα στὴ ζούγκλα.

— Τρέξε νὰ τὸν πιάσῃς καὶ νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἐδῶ!, οὐρλιάζει ὁ λευκός, διατάζοντας τὸ φύλαρχο.

Ὁ τελευταῖος μὲ τρία πηδήματα χάνεται κι' αὐτὸς μέσα στὴ ζούγκλα.

Ὁ λευκὸς κυνηγὸς ἀφρίζει ἀπὸ τὸ κακὸ του.

«Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί θὰ γίνῃ μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, λέει. Ἐρχόμαστε νὰ ἀρπάξουμε τοὺς θησαυροὺς τῆς θεᾶς καὶ δὲν μπορεῖ κανένας νὰ τὴν πλησιάσῃ γιατί τοὺς σκοτώνει. Πιάσαμε μιὰ λευκὴ κοπέλλα νὰ τὴ θυσιάσουμε κι' αὐτὴ γίνεται ἄφαντη μπροστὰ στὰ μάτια μας, ἀφοῦ μᾶς ἔκαναν καλὰ δυὸ ἀράπηδες καὶ μᾶς ἔφυγαν καὶ οἱ δυὸ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μας!»

Ἐνῶ σκέφτεται αὐτά, ἓνα θρόϊσμα ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ζούγκλας ποὺ μπῆκε προηγουμένως ὁ σύντροφός του, τὸν κάνει νὰ συνέλθῃ. Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ πέφτει κάτω καὶ κρύβεται ἀνάμεσα στὰ χορτάρια.

Ἦταν πολὺ τυχερὸς, γιατί ἀπὸ τὴ ζούγκλα βλέπει νὰ βγαίνει ὁ σύντροφός του ἐνῶ πίσω του τὸν ἀκολουθεῖ ἓνα μελαψὸ παλιηκάρι, φορῶντας μαγιό.

«Ὁ Ταμπὸρ εἶναι! συλλο-

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ κάποιος πέφτει πάνω στὸν ὦμο του.

γίζεται. Ἐχει δέσει τὰ χέρια τοῦ Σμιθ καὶ τὸν φέρνει πρὸς τὰ ἐδῶ. Θὰ μετανοιώσῃ πικρὰ ἄμωρς γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανε».

Ἐνα ἀπαίσιον γέλιο χαράζεται στὰ χεῖλη του καὶ περιμένει μὲ τὶς αἰσθήσεις του ὅλες σὲ ἐπιφυλακὴ. Μοιάζει σὰν τὴν γάτα ποὺ περιμένει νᾶβγῃ ἀπὸ τὴν τρύπα του τὸ ποντίκι γιὰ νὰ ὀρμήσῃ καταπάνω του. Κι' ὅταν ὁ Ταμπὸρ μὲ τὸν αἰχμάλωτό του φθάνουν κοντὰ στὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, πετάγεται ξαφνικὰ ἐπάνω καὶ προτείνει τὸ πιστόλι του.

— Ψηλὰ τὰ χέρια καὶ μὴν κάνῃς τὴν παραιμικρὴ κίνησι!, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ὁ Ταμπὸρ ξαφνιάζεται μὰ εἶναι ἀργὰ τώρα πιά νὰ ἀντιδράσῃ. Ὑψώνει τὰ χέρια του χωρὶς ἀντίρρηση.

— Γύρισε καὶ κύτταξε τὸ ἄγαλμα!, τὸν διακόπτει μὲ ἄ-

γίρια φωνή ὁ λευκός.

Γυρνάει τὸ κεφάλι του καὶ τὴν ἴδια στιγμή ἓνα σκληρὸ ἀντικείμενο προσγειώνεται στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του. Νοιώθει ἓναν τρομερὸ πόνο, τὰ μάτια του θαμπώνουν καὶ πέφτει κάτω.

— Καλὰ τὸν κατάρφερες!, κάνει ὁ λευκός, μὲ τὰ δεμένα χέρια ποὺ τὸν ἔφερε ὁ Ταμπόρ. Ὁ σύντροφός του τοῦ λύνει τὰ χέρια καὶ ὁ ἄλλος τοῦ διηγείται πῶς συναντήθηκε μὲ τὸν Ταμπόρ.

— Κάποια κατάρρα μᾶς κυνηγάει, λέει ὁ Τζάκ. Ἔχουμε φθάσει τόσες ὥρες ἐδῶ κι' ἀκόμη ἰδὲν καταφέρουμε νὰ πάρουμε τοὺς θησαυροὺς τῆς θεᾶς. Ἀφήσαμε καὶ μᾶς ἔφυγε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μας ἡ ξανθεὶά κοπέλλα...

— Μὴ στεναχωριέσαι, τοῦ λέει ὁ ἄλλος. Ἀφοῦ κρατᾶμε τὸν Ταμπόρ τὸ ἴδιο κάνει.

— Ἔχεις δίκιο, μιλάει τώρα ὁ Τζάκ. Ἔχω μιὰ ἰδέα. Ὁ ἀράπης προηγουμένως κατάρφερε νὰ μοῦ τὸ σκιάσει μὰ αὐτὸς ἐδῶ δὲν θὰ τὸ κατορθώσει.

Καὶ μὲ γοργὰς κινήσεις βγάζει ἀπὸ τὸ ισάκικο του ἓνα σκονι καὶ δένει γερὰ τὸν Ταμπόρ, ἀφήνοντάς του μόνον τὸ δεξιὸ χέρι ἐλεύθερο. Ἐπειτα, τὴν ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ ποὺ περισσεύει τὴν τυλίγει στὸ βᾶθρο τοῦ ἀγάλματος.

— Τὶ θὰ κάνης; τὸν ρωτᾷ ὁ Σιμίθ.

— Τώρα θὰ δῆς, τοῦ λέει ὁ Τζάκ. Θὰ τὸν βάλω νὰ βγάλῃ τὰ μάτια τῆς θεᾶς, θέλει δὲν θέλει. Ἄν ἀρνηθῇ θὰ τὸν σκο

τώσω στὸν σκυλὶ.

— Εἶναι περίφημη ἡ ἰδέα σου.

Ο ΤΑΜΠΟΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

Ο ΤΑΝ ἀνοίγει τὰ μάτια του ὁ Ταμπόρ, κάνει νὰ σηκωθῇ μὰ δὲν τὸ κατορθώνει εὐκόλα. Βλέπει πῶς τὸν ἔχουν γερὰ δεμένο ἀπὸ τὸν ὦμο του ὡς τὰ πόδια του καὶ μόνον τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ ἔχουν ἀφήσει ἐλεύθερο. Μὲ πολὺ κόπο κατορθώνει καὶ στέκεται στὰ πόδια του.

— Ξύπνησες, παλληκάρι μου; τοῦ λέει ὁ Τζάκ. Ὅπως βλέπεις εἶσαι μιὰ χαρὰ φασκισμένος καὶ δὲν θὰ μπορέσης νὰ ξεφύγης, ὅ,τι κι' ἂν κάνης. Μπορεῖς ὥστόσο νὰ σώσης τὸ τομάρι σου ἂν κάνης αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ ποῦμε.

— Θὰ σοῦ πετάξω ἓνα μαχαίρι καὶ μ' αὐτὸ θὰ προσπαθήσης νὰ βγάλῃς τὸ στέμμα καὶ τὰ μάτια τῆς θεᾶς Χαταρού, συνεχίζει ὁ λευκός. Ἄν ἀρνηθῇς, θὰ σὲ σκοτώσουμε. Ἄν πάλι, θελήσης νὰ σκοτώσης ἓναν ἀπὸ μᾶς μὲ τὸ μαχαίρι ποὺ θὰ κρατᾷς, θὰ προλάβουν τὰ πιστόλια μας καὶ θὰ γεμίσουν σφαῖρες τὸ κορμί σου. Διάλεξε λοιπὸν καί... πᾶρε.

Καὶ χωρὶς ἄλλη κουβέντα ὁ λευκός βγάζει ἓνα μαχαίρι καὶ τοῦ τὸ πετάει μπροστὰ στὰ πόδια.

— Ἐμπρός!, τὸν διατάζει. Γρήγορα, προτοῦ χάσω τὴν ὑπομονή μου!

Ὁ Ταμπόρ καταλαβαίνει

πώς τὴν ἔχει ἄσχημα. "Αν ἄρνηθῇ νὰ πάρῃ τὸ μαχαίρι, εἶναι βέβαιος πὼς θὰ τὸν σκοτώσουν οἱ δυὸ κακοῦργοι. "Αν θελήσῃ μὲ τὸ μαχαίρι νὰ κόψῃ τὰ δεισιμά του, πάλι θὰ προλάβουν νὰ τὸν σκοτώσουν. "Αν πάλι ὑπακούσῃ καὶ προσπαθῇ νὰ βγάλῃ τὰ μάτια τῆς θεᾶς τὸ Ἑλληνόπουλο ξέρει πὼς θὰ πεθάνῃ τὴν ἴδια στιγμή. Γιατὶ τὸ θρυλικὸ Παιδὶ τῆς Ζούγκλας εἶναι ἀπὸ τοὺς λίγους ἀνθρώπους ποὺ ξέρουν τὸ μυστικὸ τῆς θεᾶς, ποὺ ἐκδικεῖται ὅποιον τολμήσῃ νὰ σηκώσῃ τὸ βέβηλο χέρι του καὶ νὰ τῆς πάρῃ τὰ διαμάντια καὶ τὸ χρυσάφι...

"Ο, τι καὶ νὰ κάνῃ, λοιπόν, ὅποιον δρόμο καὶ ν' ἀκολουθήσῃ, ὅποια ἀπόφασί καὶ νὰ πάρῃ, τὸ τέλος θὰ εἶναι ὁ θάνατος.

Αφοῦ σκέφτεται γιὰ λίγη ὥρα, παίρνει τὴν ἀπόφασί του θὰ σηκώσῃ τὸ μαχαίρι ποὺ τοῦ πέταξε ὁ λευκὸς καί... θὰ τὸ μπήξῃ στὸ στήθος του, ν' αὐτοκτονήσῃ! Δὲν τοῦ μένει ἄλλη λύσις...

— Σκύλε!, τὸν διατάζει γι' ἄλλη μιὰ φορὰ ὁ λευκὸς. Θὰ μετρήσω μέχρι τὸ πέντε κι' ἂν δὲν πάρῃς τὸ μαχαίρι θὰ πηροβολήσω! "Ενα... δύο...

Ὁ Ταμπὸρ μὲ ἓνα εἰρωνικὸ χαμόγελο σκύβει καὶ παίρνει τὸ μαχαίρι.

— Ἔτσι μπράβο!, φωνάζει γεμάτος χαρὰ ὁ λευκὸς. Βλέπω πὼς ἔβαλες μυαλό!

Ὁ Ταμπὸρ ἀνορθώνει τὸ κορμί του καὶ κυττάζει τὸ μα-

χαίρι. Στὴν ἄκρῃ αὐτοῦ τοῦ μαχαίριου εἶναι γραμμένο τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

* * *

Τὴ Ζολάν δὲν τὴν ἐξαφάνισε κάποια μυστηριώδης δύναμις ἀπὸ τὸν τόπο τῆς συμπλοκῆς, ὅπως ὑπέθεσαν οἱ δυὸ λευκοί. Ἀπλούστατα, ὅταν εἶδε τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἀναίσθητους κύλησε μὲ τὸ κορμί της στὸν κατήφορο καὶ κατὰφερε νὰ κρυφτῇ μέσα σ' ἓνα θάμνο ὅπου γύρω του φυτρώνουν ἀγκάθια καὶ χορτάρια. Ἐκεῖ μέσα ποὺ βρίσκεται δύσκολα θὰ μπορέσουν νὰ τὴν ἀνακαλύψουν.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ βρίσκεται μόνη της, προσπαθεῖ νὰ λύσῃ τὰ δεμένα χέρια της μὰ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ εἶναι πολὺ δύσκολο. Στὸ τέλος, ἀφοῦ βλέπει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτε, ἀρχίζει νὰ τὰ τρίβῃ πάνω σὲ μιὰ πέτρα ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη της.

Τὸ σχοινὶ ἀρχίζει νὰ ξεφτάῃ, ἀλλὰ ἀπελπιστικὰ ἀργά. Τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας παρακολουθεῖ τὴ σικηνὴ μὲ τὸ Μπουτάπα καὶ τὸ λευκὸ κυνηγὸ μὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἐπέμβῃ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ φίλο της. Μὲ δεμένα τὰ χέρια δὲν μπορεῖ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν κρυψώνα της γιὰ τὶ οἱ λευκοὶ μόλις τὴν ξαναπιάσουν θὰ τὴν θυσιάσουν στὴ θεά.

"Όταν βλέπῃ τὸν ἀράπη νὰ φεύγῃ, ἡ ψυχὴ της γεμίζει ἀγαιλλίασι. Δὲν περνάει ὅμως πολλὴ ὥρα καὶ ἡ καρδιά της πλημμυρίζει ἀπὸ τρόμο. Ὁ ἀγαπημένος της Ταμπὸρ εἶναι

αίχμαλτος τῶν δυὸ λευκῶν! Παιρακαλουθεῖ τὴ σικηνὴ καὶ ἀκούει τὰ λόγια τῶν λευκῶν. Καταλαιβαίνει πῶς ὁ ἀγαπημένος της δὲν θὰ γλυτώσῃ ὅπως δῆποτε τὸ θάνατο.

Τὴν κυριεύει λύσσα καὶ μανία ἐκδικήσεως μὰ καὶ ἡ λαχτάρα νὰ σώσῃ τὸν Ταιμπόρ. Τρίβει τώρα μὲ δύναμι τὸ σχοινὶ στὴν πέτρα μὰ ἐκεῖνο δὲν λέει νὰ κοπῇ ἀκόμη. Ἀπὸ τὴ βιασύνη της τρίβει πολλές φορές τὰ χέρια της πάνω στὴν πέτρα ποὺ σκίζονται καὶ ματώνουν.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἀκούει ἓνα λευκὸ ποὺ διατάζει:

— Σκῦψε! Θὰ μετρήσω μέχρι τὸ πέντε κι' ἂν δὲν πάρῃς τὸ μαχαίρι θὰ πυροβολήσω! Ἔνα... δύο...

«Θεέ μου!, παραικάλει ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα, βοήθη σέ με νὰ κόψω τὸ σκοινί!».

Τοῦ ἀφίνου ἐλεύθερο μόνο τὸ δεξιὸ χέρι.

Προσπαθεῖ νὰ κόψῃ τὸ σκοινὶ τρίβοντάς το στὴν πέτρα.

Βλέπει τώρα τὸν Ταιμπόρ νὰ σηκώνῃ τὸ μαχαίρι καὶ νὰ τὸ κυττάξῃ. Καί, τότε, ἡ Ζολάν διαβάει τὶς σκέψεις τοῦ ἀγαπημένου της. Θέλει νὰ αὐτοκτονήσῃ, νὰ δώσῃ τέλος στὴ ζωὴ του! Θέλει νὰ φωνάξῃ, νὰ τοῦ πῇ νὰ περιμένῃ λίγο, μὰ δὲν μπορεῖ οὔτε αὐτὸ νὰ κάνη γιὰτὶ μὲ τὴν πρώτη φωνὴ εἶναι σὰ νὰ καταδικάσῃ τὸν ἑαυτὸ της εἰς θάνατον.

Ὅχι πῶς λυπᾶται τὴ ζωὴ της ἡ Ζολάν. Προτιμᾷ χίλιες φορές νὰ πεθάνῃ γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸν Ταιμπόρ. Μὰ ὁ Ταιμπόρ ἔχει ἐλπίδες νὰ γλυτώσῃ μόνο ἂν μείνῃ ζωντοκὴ αὐτή.

Οἱ στιγμὲς ποὺ περνᾷ εἶναι δραματικὲς καὶ ἀπὸ τὴν ἀγωνία τὸ πρόσωπό της πλημμυρίζει στὸν ἰδρώτα, ἐνῶ τὰ δόντια της τρέμουν, χωρὶς τὰ μάτια της νὰ ἀφήνουν οὔτε στί-

γυμνή τὸν Ταμπόρ. Ξαφνικά, καθὼς ἐξακολουθεῖ νὰ τρίβῃ τὸ σχοινὶ στὴν πέτρα, τὸ νοιώθει νὰ κόβεται!

Μόνο ποὺ δὲν φωνάζει ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό της ἡ Ζολάν. Ἀφήνει ἀμέσως τὴν κρυψώνα της καὶ βγαίνει ἔξω. Σέρνεται μὲ τὴν κοιλιά ἀνάμεσα στὰ χαρτάριια, κάνει ἓναν μικρὸ κύκλο καὶ σὲ μιὰ στιγμή βρίσκει τὰ ὄρθια, πίσω ἀπὸ τοὺς δυὸ λευκοὺς.

Ὁ Ταμπόρ, τὴ στιγμή ἐκείνη σηκώνει ἀποφασιστικὰ τὸ κοφτερὸ μαχαίρι νὰ τὸ βυθίση στὸ στήθος του. Καθὼς ὅμως κυττάζει γιὰ τελευταία φορὰ τὴν ἀγαπημένη του ζούγκλα, τὸ μάτι του διακρίνει τὴν πίστὴ του συντρόφισσα ποὺ βαδίζει μὲ προφύλαξι πίσω ἀπὸ τοὺς δυὸ λευκοὺς κυνηγούς.

Κάνει σὰν τρελλὸς καὶ πυροβολεῖ τὴ θεὰ Χαταροῦ.

Τὸ χέρι του τρέμει καθὼς πυροβολεῖ τὸν ἀγριεμένο ρινόκερω

Ο ΦΥΛΑΡΧΟΣ ΤΗΝ ΠΛΗΡΩΝΕΙ

Η ΕΠΙΘΕΣΙ τῆς Ζολάν ἔγινε τόσο ξαφνικά, ποὺ ξάφνιασε τοὺς δυὸ κακούργους. Ἐχεῖ ἀρπάξει ἀπὸ μιὰ πέτρα στὸ κάθε χέρι καὶ καθὼς εἶναι καὶ οἱ δυὸ κοντὰ-κοντά, τοὺς χτυπάει μὲ ὅση δύναμι μπορεῖ στὸ κεφάλι.

Οὐρλιαχτὰ πόνου καὶ λύσσας ἀντηχοῦν τότε. Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς λευκοὺς ἀφού ταλαντεύεται γιὰ λίγο πέφτει ἀναίσθητος καταγῆς ἐνῶ ὁ ἄλλος ἔχει ἐλαφρὰ μόνον ζαλιστῇ καὶ γυρνώντας ἐτοιμάζεται νὰ πυροβολήσῃ ἐναντίον τοῦ κοριτσιοῦ.

Ὁ Ταμπόρ ὅμως δὲν τοῦ δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ πατήσῃ τὴ σκαινδάλῃ. Μὲ ἓνα πήδημα βρίσκεται πίσω του, τὸ ἐλεύθερο

χέρι του αρπάζει από τὸ λαιμό, τὸν, ἀντίπαλό του, τὸν γυρίζει δυὸ τρεῖς γύρους κι' ὥστε ρα τὸν ἀφήνει νὰ πέση μὲ βαρὺ γδοῦπο πάνω στὴ γῆ, γιὰ νὰ μείνη κι' αὐτὸς ἀναίσθητος. Ἡ Ζολὰν τρέχει τότε πρὸς τὸ μέρος του, κόβει γοργὰ τὰ δεσμά του μὲ τὸ μαχαίρι καὶ σὲ λίγο οἱ δυὸ ἀγαπημένοι σύντροφοι χάνονται μέσα στὴ πυκνὴ ζούγκλα.

✱

Πρῶτος συνέρχεται ὁ Τζάκ καὶ ἀμέσως κατόπιν ὁ Σμίθ. Μόλις ἀνοίγουν τὰ μάτια τους καὶ σηκώνονται ὀρθιοὶ βλέπουν πῶς τὰ πουλιὰ ἔχουν πετάξει πιά. Μόνο ὁ κακὸς φύλαρχος εἶναι κοντά τους.

— Δὲν μπόρεσα νὰ πιάσω τὸν ἀράπη γιὰτὶ μοῦ κρύφτηκε λέει...

Ὁ Σμίθ κουνάει τὸ κεφάλι του θλιμμένα.

— Μοῦ φαίνεται πῶς στὸ τέλος θὰ φύγουμε χωρὶς νὰ πάρουμε τὰ διαμάντια καὶ τὸ χρυσάφι, λέει.

Τὰ μάτια τοῦ Τζάκ ὅμως πετοῦν σπίθες.

— Θὰ τὰ πάρουμε αὐτὴ τὴ στιγμή κιόλας!, οὐρλιάζει.

Κάνει ἓνα βῆμα μπροστά, ἀρπάζει τὸ μαχαίρι ποὺ βρίσκεται πεσμένο ἀνάμεσα στὴ γῆ καὶ τὸ βάζει στὸ χέρι τοῦ φύλαρχου.

— Ἀνέβα νὰ βγάλῃς τὰ μάτια τῆς θεᾶς!, τὸν διατάζει μὲ ἄγρια φωνή.

Τὰ μάτια τοῦ φύλαρχου ἀνοίγουν ξαφνικὰ διάπλατα ἀπὸ τὴ φρίκη καὶ τὰ σαγόνια του ἀρχίζουν νὰ τρέμουν.

— Ἐ...ἐγώ; ρωτᾷει σὰ νὰ μὴν καταλαβαίνει.

— Ναί, ἐσύ! τοῦ ξαναλέει ὁ Τζάκ. Καὶ γρήγορα μάλιστα.

— Ὁχι, ὄχι!, τραυλίζει ὁ φύλαρχος. Ἄν πλησιάσω κοντὰ θὰ μὲ ἐκδικηθῇ ἡ θεὰ Χαταροῦ...

— Κι' ἂν δὲν κάνῃς αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω θὰ σ' ἐκδικηθῶ ἐγώ!, τὸν φοβερίζει ὁ λευκός. Πλησίασε γρήγορα γιὰτὶ θὰ χάσω τὴν ὑπομονή μου καὶ θὰ πατήσω τὴ σκανδάλη...

Ὁ ἀπαίσιος φύλαρχος τρέμει ὅλος τώρα ἀπὸ τὸ φόβο του καὶ δὲν λέει νὰ τὸ κουνήσῃ ροῦπι ἀπὸ κεῖ ποὺ βρίσκεται. Ὁ Τζάκ πατάει τότε τὴ σκανδάλη καὶ ἡ σφαῖρα πληγώνει ἑλαφρὰ τὸ μπράτσο τοῦ μαύρου.

Μόλις βλέπει τὰ αἵματα νὰ τρέχουν ἀπὸ τὸ μπράτσο του, τὰ χάνει ἀκόμα πιὸ πολύ.

— Ἐλεος!, παρακαλᾷ, λυπηθῆτε με! Πᾶμε νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ συλλάβετε τὸ κορίτσι καὶ νὰ τὸ θυσιάσετε στὴ θεά!

Ὁ κυνηγὸς ὑψώνει πάλι τὸ πιστόλι του καὶ ὁ φύλαρχος ἀναγκάζεται νὰ ὑπακούσῃ. Γυρίζει ἀργὰ - ἀργὰ πρὸς τὸ ἄγαλμα ἀνεβαίνει στὸ βᾶθρο καὶ τὸ κυττάζει γιὰ λίγη ὥρα μὲ τὸν τρόμο ζωγραφισμένο στὰ πελώρια μάτια του...

— Ἡ θεὰ Χαταροῦ θὰ μὲ ἐκδικηθῇ!, τραυλίζει. Βλέπω στὰ μάτια τῆς ἓνα ἄγριο μῖσος...

Μιὰ σφαῖρα ποὺ σφυρίζει ἀπειλητικὰ δίπλα ἀπὸ τὸ αὐτὶ τοῦ τὸν ἀναγκάζει νὰ σταμα-

τήση. Σηκώνει τὸ δεξί του χέρι μὲ μιὰ ἀργὴ κίνησι καὶ φέρνει τὴ μύτη τοῦ μαχαιριοῦ στὴ βάση τοῦ χρυσοῦ στέμματος.

Δὲν προλαβαίνει καλὰ - καλὰ νὰ τὸ ἀκουμπήσῃ ἐπάνω ὅταν τὰ μάτια του πετάγωνται ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους, τὸ μαχαίρι τοῦ φεύγει ἀπὸ τὸ χέρι, τὸ κορμί του γέρνει πρὸς τὰ πίσω καὶ ἀφήνοντας ἓναν ἀλλόκοτο σπαιραγμὸ πρὸς σπᾶνιὰ μπορεῖ κανεὶς ν' ἀκούσῃ ἀπὸ ἀνθρώπου στόμα, πέφτει ἀνάσκειλα κάτω.

Οἱ δύο λευκοὶ κυνηγοὶ σκύβουν τότε ἀπὸ πάνω του. Βλέπουν ν' ἀνοιγοκλείνουν τὰ χεῖλη του σὰν κάτι νὰ θέλουν νὰ ποῦν.

— Τὶ ἔπαθες; τὸν ρωτᾷ ὁ Τζάκ.

— Μὲ ...μὲ σκότωσε ἡ θεά, ἀπαντᾷ ξεψυχισμένα ὁ φύλαρχος. Μὲ ἐκδίκηθηκε...

Καὶ χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ πῇ ἄλλη λέξι, γέρνει τὸ κεφάλι του καὶ μένει ἐντελῶς ἀκίνητος. Ἔχει πεθάνει...

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί συμβαίνει!, ξεσπάει καταικτικῶς ὁ Τζάκ. Πῶς μπορεῖ ἓνα νεκρὸ ἄγαλμα νὰ σκοτώνῃ καὶ νὰ καταλαβαίνει τί θὰ πῇ ἐκδίκησι;

— Πᾶμε νὰ φύγουμε!, τὸν παρακαλεῖ ὁ σύντροφός του. Νὰ γυρίσουμε στὴν Εὐρώπη, νὰ σωθοῦμε...

— Δὲν φεύγω, δὲν φεύγω!, οὐρλιάζει ὁ Τζάκ ἔξω φρενῶν. Θὰ πάρω πρῶτα τὰ διαμάντια κι' ὕστερα θὰ φύγω! Ἦρθα ἀπὸ τὴν Ἀγγλία γι' αὐτὰ τὰ διαμάντια καὶ δὲν θὰ τ' ἀφή-

σω ἐδῶ στὴ ζούγκλα. Ὁχι... θὰ τὰ πάρω!

Γυρίζει ξαφνικὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς θεᾶς Χαταροῦ καὶ τὴν πυροβολεῖ μανιασμένα, ἀδιάζοντας ὅλες τὶς σφαῖρες στὸ κεφάλι καὶ στὸ στήθος της.

— Θὰ τὰ πάρω!, ἐξακολουθεῖ νὰ οὐρλιάζει χειρονομώντας σὰν τρελλός. Θὰ γυρίσω πλούσιος στὴν Ἀγγλία. Ἐγὼ δὲν φοβάμαι κανένα θεὸ τῶν μαύρων! Θὰ δῆς πῶς θὰ βγάλω τὰ διαμαντένια μάτια...

— Πετᾷ τὸ ἄδριο πιστόλι του καὶ ἀρπάζει τὸ μαχαίρι.

— Μή!, τοῦ φωνάζει πίσω ὁ Σμίθ. Γύρισε Τζάκ, εἶναι τρέλλα αὐτὸ πρὸς προσπαθεῖς νὰ κάνῃς! Θὰ σὲ σκοτώσῃ ἡ θεά!

Μὰ ὁ Τζάκ δὲν ἀκούει τὸ φίλο του. Ἔχει τυφλωθῇ ἀπὸ τὴ δίψα τοῦ πλούτου καὶ δὲν φοβάται τὸ θάνατο. Ξεχνᾷ πῶς γύρω του ὑπάρχουν τρία πτώματα καὶ νομίζει πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ νικήσῃ τὴ μυστηριώδη αὐτὴ θεά. Μὲ ἓνα σάλτο ἀνεβαίνει στὸ βᾶθρο της.

— Κατέβα!, οὐρλιάζει ὁ Σμίθ, μὴ μὲ ἀφήνεις μονάχο μέσα στὴ ζούγκλα!

— Πᾶψε, ἡλίθιε!, τοῦ φωνάζει ὁ Τζάκ. Σὲ λίγη ὥρα θὰ πάρουμε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς μὲ δύο μεγάλα διαμάντια στὶς τσέπες μας καὶ μὲ τὸ χρυσὸ στέμμα.

— Ὁχι!, ἐξακολουθεῖ ὁ σύντροφός του, δὲν θέλω τίποτε ἀπὸ αὐτά, θέλω μονάχα νὰ ζῇ σω...

Μὰ ὁ Τζάκ δὲν τοῦ δίνει σημασίαν. Σφίγγει τὶς γρο-

θιές του, σφίγγει και τὰ δόντια του και κατεβάζει με λύσσα τὸ μαχαίρι στὴ βάση τοῦ χρυσοῦ στέμματος...

Δὲν περνάει οὔτε ἓνα δευτερόλεπτο καλὰ - καλὰ ὅταν ἓνα παριάξενο οὐρλιαχτὸ βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλη του και σωριάζεται στὴ βάση τοῦ ἀγάλματος...

ΜΙΑ ΦΟΥΣΚΑ ΜΕ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

Ο ΦΙΛΟΣ του τρέχει κοντά του, σκύβει ἀπὸ πάνω του και τοῦ πιάνει τὸ χέρι.

— Τζάκ!, τοῦ φωνάζει με τρόμο, τί ἔπαθες, Τζάκ;

Ὁ ἐτοιμοθάνατος ἀνοίγει τὰ μάτια του και τοῦ ψιθυρίζει με κοιμμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία τοῦ θανάτου, φωνή:

— Σιμίθ... ἔπρεπε νὰ σ' ἀκούσω... Φύγε, Σιμίθ, ἡ ζωὴ ἀξίζει χίλιες φορές πιά πάνω και ἀπὸ τὸν μεγαλύτερο θη-

Ὁ ρινόκερος τὸν προφθάνει και τὸν τρυπάει με τὸ κέρατο

σαυρὸ τοῦ κόσμου.

Και με τὰ λόγια αὐτά, ξεψυχάει.

Ὁ Σιμίθ τὰ ἔχει κυριολεκτικὰ χαμένα, δὲν ξέρει τί νὰ κάνη και τί νὰ πῇ. Γιὰ μιὰ στιγμή τὸ βλέμμα του ἀντικρύζει τὰ διαμαντένια μάτια τῆς θεᾶς Χαταροῦ και βάζει τρομαγμένες φωνές.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν θὰ με σκοτώσης κι' ἐμένα!, κάνει. Ἐγὼ θὰ γυρίσω πίσω ζωντανός, δὲν θέλω τὰ διαμάντια σου!

Τὰ μάτια του ὕστερα πέφτουν πάνω στὰ πτώματα τῶν τριῶν συντρόφων του. Μὲ πόσα ὄνειρα εἶχαν ξεκινήσει γιὰ νὰ βροῦν τὴν τύχη τους στὴν καρδιά τῆς Ἀφρικανικῆς ζούγκλας κι' ἀντὶ γιὰ τὴν τύχη ἀντάμωσαν τὸν θάνατο...

Θέλει νὰ φύγη τώρα ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό, δὲν ἀντέχει ἄλλο, Ἀρπάζει τὸ σακκίδιό του, τὸ φορτώνει στὴν πλάτη και ἀρχίζει νὰ τρέχη, μπαίνοντας κάτω ἀπὸ τὴν πυκνὴ φυλλωσιὰ τῶν δέντρων.

Ξαφνικὰ, ἔχει τὴν ἐντύπωση πὼς κάποιος ἄλλος τρέχει πίσω του. Ναι, βήματα γρήγορα και βαιρεῖα τὸν ἀκολουθοῦν. Στasiaτάει ἀπὸτομα ἐνῶ ἓνα παγωμένο ρίγος διαπερνάει τὸ κορμί του. Ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτὸς ποὺ τὸν ἀκολουθεῖ; Μήπως ἡ θεὰ Χαταροῦ;

Ὅχι, δὲν εἶναι ἡ θεὰ Χαταροῦ, εἶναι ὅμως ἡ κατάρρα τῆς. Γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ τρέχει ξοπίσω του εἶναι ὁ ἴδιος ὁ θάνατος. Γιατί, γιὰ τὸν κυνηγὸ τῆς ζούγκλας ἓνας ρινόκερος σημαίνει σχεδὸν σίγουρο θάνα-

το. Κι' αὐτὸς ποὺ κυνηγᾷ τὸ Σμιθ εἶναι ἓνας πελώριος ρινόκερος, ποὺ δὲν ἀπέχει πρὶν πολὺ ἀπὸ εἴκοσι μέτρα μακριὰ του.

Ὁ λευκὸς κυνηγὸς τραβάει χωρὶς καθυστέρησι τὸ πιστόλι του. Πρέπει ἡ πρώτη σφαῖρα του νὰ χτυπήσῃ τὸν ρινόκερο στὸ μάτι. Μόνο ἔτσι θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν ρίξῃ κάτω νεκρὸ γιατί, τὸ ὑπόλοιπο μέρος τοῦ θηρίου αὐτοῦ εἶναι ντυμένο μὲ ἓνα χοντρὸ καὶ ἀδιαπέραστο ἀπὸ τὶς σφαῖρες δέρμα.

Μὰ μόνο ἓνας ψύχραιμος κυνηγὸς μπορεῖ νὰ καταφέρῃ κάτι τέτοιο. Τὸ χέρι τοῦ Σμιθ τρέμει ἀπὸ τὸ φόβο του καὶ καθὼς πυροβολεῖ, ἡ σφαῖρα του ἀστοχεῖ. Δὲν προλαβαίνει νὰ πατήσῃ τώρα γιὰ δεύτερη φορά τὴ σκανδάλη. Ὁ ἐξαγριωμένος ρινόκερος ὀρμιάει ἀκάθεκτος καὶ σὲ λίγο τὸ σουβλερὸ κέρατό του διαπερνᾷ τὸ κορμὶ τοῦ λευκοῦ κυνηγοῦ.

Μιὰ ἀνατριχιαστικὴ κραυγὴ ἀντηχεῖ γιὰ μιὰ στιγμή κι' ὕστερα τίποτε πιά. Ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς κυνηγοὺς ποὺ ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν Ἀγγλία νὰ κλέψουν τὰ μάτια καὶ τὸ στέμμα τῆς θεᾶς Χαταρού, εἶναι πιά νεκρός.

✱

— Ταμπόρ, ρωτᾷ ἡ Ζολὰν τὸ ἡρώϊκὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα καθὼς ἀναπαύονται κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιον ἑνὸς δέντρου, δίπλα ἀπὸ τὴ σπηλιά τους, εἶναι ἀληθινὰ πὼς ἡ θεὰ Χαταρού ἔχει ψυχὴ καὶ μπορεῖ νὰ ἐκδικῆται αὐτοὺς ποὺ τολμοῦν νὰ

Χτυπάει τὸ Μπαγιόκο μὲ τὴν Τσίτα!

πειράξουν τοὺς θησαυροὺς της;

— Ὁχι, τῆς ἀπαντᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἐνα ἄγαλμα δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ ψυχὴ.

— Τότε, γιατί πέθαναν ὅσοι δοκίμασαν ὡς τώρα νὰ βγάλουν τὰ διαμάντια τῶν ματιῶν της καὶ τὸ χρυσὸ στέμμα;

— Θὰ σοῦ πῶ τί συμβαίνει, ὅπως μοῦ τὸ ἐξήγησε μιὰ μέρα ὁ μάγος μιᾶς φυλῆς. Ἐκεῖνοι ποὺ ἔφτιαξαν τὸ ἄγαλμα, φοβήθηκαν πὼς θὰ βρεθοῦν πολλοὶ ποὺ θὰ θελήσουν νὰ κλέψουν τὸ στέμμα της καὶ τὰ διαμάντια τῶν ματιῶν της. Ἐκείνην λοιπόν, τὸ ἐξῆς. Ἐβαλαν μέσα στὸ κεφάλι μιὰ φούσκα ἀπὸ ἓνα δηλητηριώδες ἀέριο ποὺ μόλις τὸ ἀναπνεύσῃ κανεὶς, δηλητηριάζεται ἀμέσως τὸ αἷμα του. Τὸ ἀέριο αὐτὸ βγαίνει μονάχα ὅταν ἄγ

γίξη κανείς τὰ μάτια ἢ τὸ στέμμα τῆς θεᾶς. Γι' αὐτὸ ὅσοι δοκίμιασαν νὰ τὰ κλέψουν βρήκαν αἰκτρὸ θάνατο...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, γίνεται ὁλόκληρος σαιματᾶς κοντὰ τους καὶ στρέφουν περίεργοι τὰ κεφάλια νὰ δοῦν. Ἀντικρὺ ζουν τότε τὸ Μπουτάτα, νὰ ἔχη ἀρπάξει τὴν Τσίπα ἀπὸ τὴν οὐρὰ καὶ νὰ χτυπάει μ' αὐτὴ τὸν Μπαγιόκο.

— Τὶ σοῦ ἔκανε καὶ τὴν χτυπάς, Τσουλούφη; τὸν ρωτᾷ ἡ Ζολάν.

— Μπα σὲ καλὸ του, τὶ ἀρχιψεύταιρος εἶναι αὐτός!, διαμαρτύρεται ὁ Μπουτάτα. Μοῦ εἶπε πὼς ξέρει μιὰ χουρμαδιὰ μέσα στὴ ζούγκλα, κι' ὅμως δὲν μὲ πῆγε νὰ φάμε χουρμάδες! Εἶναι λοιπὸν νὰ μὴν τὸν ταράξω στὶς... μαϊμουδιές τὸν φουσκομύτη;

Ἀναγκάζεται ὅμως νὰ σταματήσει γιὰτὶ ἡ μαϊμου, θυμωμένη ἐπειδὴ παίρνει καὶ κείνη τὸ μερίδιό της, ἀρχίζει νὰ δείχνει ἄσχημες διαθέσεις ἐναντίον τοῦ Μπουτάτα. Σὲ μιὰ στιγμὴ καταφέρνει νὰ ἀρπάξει τὸ τσουλούφι τοῦ ἀφεντικοῦ της καὶ νὰ τὸ τραβήξει μὲ δύναμι.

— ὦχ!, κάνει ὁ ἀράπης καὶ τῆς παρατάει τὴν οὐρά.

Ἡ Τσίπα τὸ βάζει στὰ πόδια καὶ ὁ Μπουτάτα ἐτοιμάζεται νὰ τὴν κυνηγήσει μὰ προτιμᾷ νὰ δείρη τὸν Μπαγιόκο καλύτερα. Ἐνῶ σκύβει γιὰ νὰ τοῦ δώσει μιὰ κεφαλιά, τὸν σταματᾷ ἡ φωνὴ τοῦ Ταμπόρ.

— Μπουτάτα!, τὸν διατά-

ζει, κάθισε ἡσυχος γιὰτὶ κάποιος ἔρχεται.

Στὴ φωνὴ τοῦ Ταμπόρ γυρίζουν ὅλοι τὰ κεφάλια τους. δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Πραγματικὰ, πῖσω ἀπὸ μερικοὺς θάμνους διακρίνεται τὸ κεφάλι ἐνὸς μαύρου, νὰ ζυγώνει ὅλο καὶ πιὸ κοντά.

— Πῶ, πῶ!, κάνει ὁ Μπουτάτα, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τοῦ δώσω σφαλιάρες ποὺ θὰ πάη καπνός!

— Ποιὸς νὰ εἶναι, τάχα; ἀναρωτιέται ἡ Ζολάν.

— Ποιὸς ξέρει, κάνει τὸ Ἑλληνόπουλο. Πρώτη φόρα βλέπω αὐτὸ τὸ κεφάλι.

— Λές νὰ εἶναι μόνο κεφάλι καὶ νὰ μὴν ἔχει κορμί; λέει ὁ ἔξυπνος Μπαγιόκο.

Ἐπειτα σιωποῦν καὶ οἱ τέσσερις. Τώρα ὁ ἐπισκέπτης ἔχει βγῆ ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ τὸν διακρίνουν ὁλόκληρο.

— ἔχει κορμί, λέει ὁ Τσουλούφης.

Ὁ μαύρος, ποὺ φαίνεται νὰ ἔρχεται ἀπὸ πολὺ μαίкруα, γιὰτὶ εἶναι κουρασμένος καὶ κατὰσκονισμένος, σταματᾷ.

Ὁ Ταμπόρ σηκώνεται καὶ φθάνει κοντὰ του. Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ οἱ ἄλλοι. Ὁ Μπουτάτα, μάλιστα, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ἔχει σκύψει λίγο τὸ κεφάλι, ἕτοιμος νὰ δώσει καμμιὰ κεφαλιά στὸν ἄγνωστο ἄνχρησιστῆ.

— Ἐσὺ εἶσαι ὁ Ταμπόρ; μιλάει ἐπιτέλους ὁ ἐπισκέπτης καὶ ἀποτείνεται στὸ Ἑλληνόπουλο.

— Ναί, τοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, τί θέλεις;

— Ἦρθα νὰ σοῦ πῶ ἓνα ἄσχημο νέο. Ἡ φυλὴ τῶν Μπαράκα αἰχμαλώτισε μιὰ μελαψὴ κοπέλλα. Τὴ λένε Γιαράμπα.

Ὁ Ταμπὸρ μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ ἀπὸ τὴν ἔκπληξι.

— Οἱ Μπαράκα; τοῦ λέει. Μὰ οἱ Μπαράκα εἶναι φίλοι μου! Ποτὲ δὲν θὰ τῶκαναν αὐτό.

— Νὰ ὅμως ποὺ τὸ ἔκαναν, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἐπισκέπτης. Τὴν αἰχμαλώτισαν τὸ πρῶτ

καὶ τὴν πῆγαν στὸ χωριό τους.

— Ποῦ τὸ ξέρεις ἐσύ; τὸν ρωτᾷ τὸ παιδί.

— Κυνηγοῦσα στὴ ζούγκλα καὶ πέρασαν δίπλα μου.

Ὁ Ταμπὸρ νοιώθει τὸ αἷμα νὰ βράζει μέσα του.

— Ἄν οἱ Μπαράκα ἔκαναν ἓνα τέτοιο πράγμα, θὰ τὴν πληρώσουν πολὺ ἀκριβὰ μουγ γρίζει.

— Θὰ τοὺς παράξω στὶς σφαλιάρες!, ἀπειλεῖ καὶ ὁ Μπουτάτα.

Τ Ε Λ Ο Σ

Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἑκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις · Ο.Ε.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ, ΛΕΚΚΑ 22, (ὑπόγειον)

- 1) Ὁ ἀόρατος γίγαντας
- 2) Ἡ κρύπτη τῶν θησαυρῶν
- 3) Τὸ μυστικὸ τοῦ μάγου
- 4) Τὸ μαῦρο διαμάντι
- 5) Ὁ χορὸς τῆς φωτιᾶς
- 6) Ἡ βασίλισσα τοῦ Τάμ-Τάμ
- 7) Τὸ τέρας τῶν οὐρανῶν
- 8) Ὁ χρυσὸς ἐλέφαντας
- 9) Τὸ ἀνθρωποφάγο δέντρο
- 10) Μονομαχία δεινοσαύρων
- 11) Τὸ στοιχειὸ τῆς λίμνης
- 12) Ἡ φυλὴ τῶν φιδανθρώπων
- 13) Τὸ κόκκινο χαλάζι
- 14) Ἡ ἀρχόντισσα τῶν τρελλῶν

- 15) Ὁ φτερωτὸς κροκόδειλος
- 16) Τὸ ναρκωμένο μαιμούθ
- 17) Μονομαχία μέχρι θανάτου
- 18) Ὁ λυσσασμένος ρινόκερος
- 19) Στὰ νύχια τοῦ Χάρου
- 20) Κατακάμβη τῶν κολασμένων
- 21) Τὸ φίλτρο τῆς κακίας
- 22) Ἡ γοργόνα τῆς λίμνης
- 23) Ὁ δαίμονας τῆς συμφορᾶς
- 24) Ὁ θάνατος τοῦ Ταρζάν
- 25) Τὸ φάντασμα τῆς ζούγκλας
- 26) Ὁ μαῦρος δλεθρος
- 27) Ἡ Τσίτα θριαμβεῦσι
- 28) Τὸ μυστικὸ τοῦ Μπουτάτα
- 29) Ἡ κολασμένη Κοιλάδα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Λέκκα 22—Έτος 1ον—Τόμος 4ος—Άρ. 30—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Στὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ» τὸ 31,
ὁ Ταμπὸρ χάνει ἓνα ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα του πρόσωπα καὶ
ὀρκίζεται ἐκδίκησι. Ἡ Ζούγκλα τρέμει τὴν ὀργή του καὶ
οἱ ἐχθροὶ του πληρώνουν ἀκριβὰ τὸ ἔγκλημά τους.

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΠΟΡ

εἶναι ὁ τίτλος τοῦ ἐπομένου τεύχους ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ
τὴν ἐρχόμενη Παρασκευὴ καὶ ποὺ ἡ συγκλονιστικὴ του πε-
ριπέτεια δὲν θ' ἀφήσῃ κανέναν ἀσυγκίνητο!

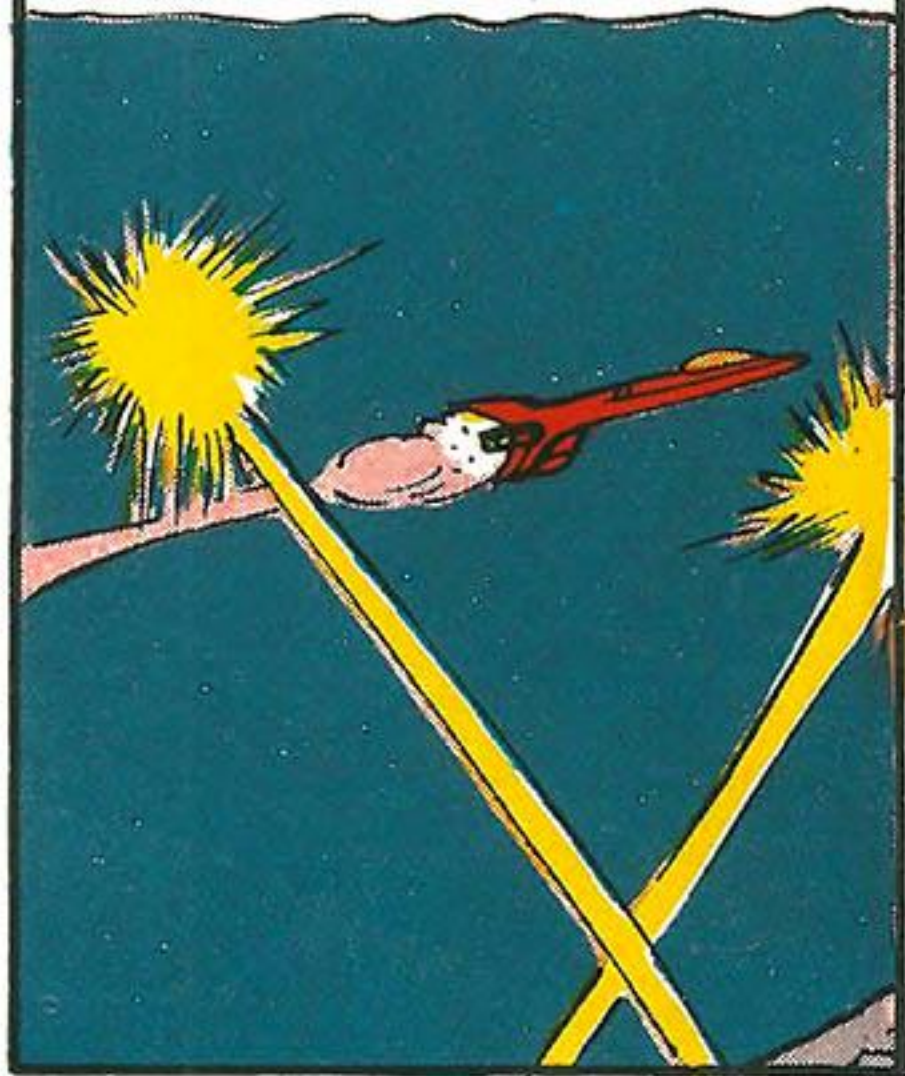
ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

ΜΕ ΤΡΟΜΕΡΟ ΚΡΟΤΟ ΤΟ
ΠΛΟΙΟ ΑΠΟΓΕΙΟΝΕΤΑΙ...

ΚΑΠΟΙΟΣ ΕΚΛΕΨΕ
ΕΝΑ ΠΛΟΙΟ ΜΑΣ!

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΤΙΓΜΗ
ΕΚΡΗΞΕΙΣ ΣΥΓΚΛΟΝΙΖΟΥΝ
ΤΟ ΣΚΑΦΟΣ ΤΟΥ ΝΤΑΝ.

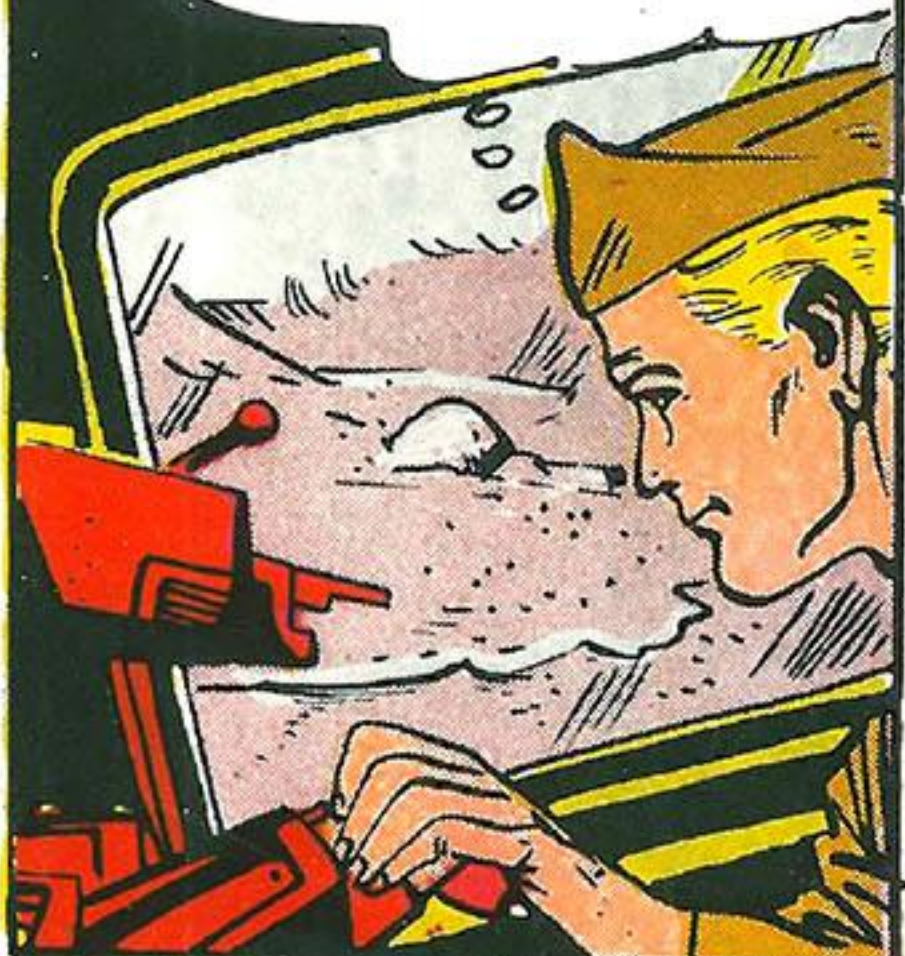
Ο ΝΤΑΝ ΜΕ ΕΞΥΠΝΟΥΣ ΧΕΙ-
ΡΙΣΜΟΥΣ ΞΕΦΕΥΓΕΙ ΑΠΟ
ΤΗΝ ΚΑΤΑΔΙΟΞΗ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ.

Ο ΜΕΤΕΩΡΙΤΗΣ ΕΙΝΑΙ
ΣΤΟΝ Β. ΠΟΛΟ, ΕΛΠΙΖΟ ΝΑ
ΠΡΟΛΑΒΩ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟΝ
ΕΧΘΡΟ.

ΚΑΤΟΡΘΩΝΕΙ ΚΑΙ ΞΕΦΕΥΓΕΙ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΧΘΡΟ...

ΝΑ Ο ΜΕΤΕΩΡΙΤΗΣ...
ΚΑΙ ΤΩΡΑ...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ